

MCM PDF TEAM

Typing - ထိန်လင်းသွင်

Design - ကိုလေးအောင်

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF

www.mmcybermedia.com

January - 2011

ဖေမြင့်

နှလုံးသားအာဟာရ (ပထမတွဲ)

မာတိကာ

- ၁။ ဆပ်ကပ်
- ၂။ မဟတ္တမဂန္ဓိရဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံ
- ၃။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
- ၄။ ငါသိတယ်၊ ငါလုပ်နိုင်ရမယ်
- ၅။ ထိုအပြုံး
- ၆။ သတ္တိဆိုတာ
- ၇။ ကောင်လေးနဲ့ ခွေးလေး
- ၈။ အဲသည်လို အကိုမျိုး
- ၉။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ခု
- ၁၀။ ဖြစ်အောင်လုပ်စမ်းပါ
- ၁၁။ ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာစေချင်လျှင် သင့်မျက်နှာကို အရင်ဆုံး ပြုံးထားလိုက်ပါ
- ၁၂။ လက်ဆောင်
- ၁၃။ နှလုံးသားအတွက် တစ်သက်တာ အာဟာရ
- ၁၄။ ကျွန်တော် သိသင့်သမျှ အရာအားလုံး သူငယ်တန်းကတည်းက သင်ခဲ့ပြီးပါပြီ

- ၁၆။ အားတက်ဖွယ် ဈာပနအခမ်းအနားတစ်ခု
- ၁၇။ တန်ခိုးရှိသော ကျောက်စရစ်ခဲများ
- ၁၈။ နော်...ဖေဖေ...နော်
- ၁၉။ စိုက်သောအပင်၏ အသီးကို
- ၂၀။ အဖေ
- ၂၁။ ကမ္ဘာလောကကြီးရေ
- ၂၂။ နပိုလီယန်နှင့် သားမွေးဆိုင်ရှင်
- ၂၃။ ကောင်းဘွဲ့ရင်ဇာတ်လမ်း
- ၂၄။ အခက်အခဲဆိုတာ ဘာလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ
- ၂၅။ သည်ဘဝ သက်တမ်းအတွင်းမှာ သင်တာတွေ လုပ်ဆောင်သွားမည်လဲ

၁။ ဆပ်ကပ်

လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ

အကောင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းဆိုတာ

မကြီးကျယ်တဲ့၊ အမည်မဖော်တဲ့၊ အမှတ်တရပြုမနေတဲ့

အကြင်နာ၊မေတ္တာ အပြုအမူလေးများပါ။

ဝိလှံဝါဒစပ်

ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက်က ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့် ကျွန်တော် ဆပ်ကပ်ပွဲ အတွက် လက်မှတ် တန်းစီနေကြသည်။ အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးသည့် နောက်တွင် လက်မှတ်ပေါက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြားမှာ မိသားစုတစ်ခုသာ ကျန်လေသည်။

သည်မိသားစုကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သဘောကျနေမိသည်။ ကလေးချင်း ရှစ်ယောက် ပါသည်။ တစ်ယောက်မျှ ၁၂ နှစ် ပြည့်သေးပုံမရ။ သူတို့အသွင်အပြင်တွေ ကြည့်ရုံဖြင့်ပင် ငွေကြေးပြည့်ပြည့်စုံစုံက မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။ အဝတ်အစားတွေက အဖိုးတန် ထဲကမဟုတ်။ သို့သော် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ကလေးတွေက အမူအရာယဉ်ကျေး သည်။ မိဘများနောက်မှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လက်ချင်းချိတ်ပြီး တန်းစီနေကြသည်။ သို့သော် နှုတ်ကမူ ညဘက်တွင် သူတို့ကြည့်ရမည့် ဆပ်ကပ်လူပြက်များ၊ ဆင်လိမ္မာ များနှင့် အခြားပြကွက်များအကြောင်းကို အားတက်သရော ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့လေးတွေခမြာ ဆပ်ကပ်ပွဲ တစ်ခါမျှ ကြည့်ဖူးကြဟန်မတူ။ သည်ညကတော့ သူတို့ဘဝမှာ တကယ့် အမှတ်တရည ဖြစ်တော့မည့်ပုံမျိုး။

အဖေနှင့်အမေက အုပ်စုထိပ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူသည့် အသွင်အပြင်များဖြင့်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ရပ်နေကြသည်။ ကလေးတွေ၏ မိခင်က ခင်ပွန်းသည်၏ လက်ကိုကိုင်လျက် သူ့မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေပုံမှာ “မေ့ချစ်သူ လူစွမ်းကောင်းကြီး” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်နေဘိသည့်အလား အထင်ကြီးမူ၊ လေးစားမှုလက္ခဏာတွေ အပြည့်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း “အားကိုးစမ်းပါ အချစ်ရယ်” ဟု ခွန်းတုန်ပြန်နေသည့်နှယ် ဂုဏ်ယူသောအပြုံးနှင့် ချစ်ကြည်နူးစွာ ကြည့်သည်။

သည်အခိုက် လက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးက အဖေလုပ်သူအား လက်မှတ် ဘယ်နှစ်စောင်ယူမလဲ လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်တော် ကလေးလက်မှတ် ရှစ်စောင်နဲ့ လူကြီးလက်မှတ် နှစ်စောင် လိုချင်ပါတယ်။ အဲဒါမှ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်ခုလုံး လာလို့ရမှာ” သူက တက်တက်ကြွကြွပင် ဖြေသည်။

အမျိုးသမီးက လက်မှတ်ခန့်နန်းထားများ လှမ်းပြောသည်။

ဇနီးသည်က သူ့ခင်ပွန်းလက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းလည်း ငုံ့သွားသည်။ အမျိုးသား၏ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးကာ “ဘယ်လောက်ဗျာ” ဟူ၍ မေးသည်။

လက်မှတ်ရောင်းသော အမျိုးသမီးက ဈေးနှုန်းတွေ ထပ်ပြောသည်။

အဖေလုပ်သူမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် မပါ။

သို့သော် သည်အချိန်ကျမှ သူ နောက်လှည့်ကာ ကလေးတွေကို အဖေမှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် မပါလို့ သည်ည ဆပ်ကပ်ကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု သူဘယ်သို့ ပြောထွက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကိုမြင်ကာ ကျွန်တော့်အဖေ အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်သည်။ ဒေါ်လာ ၂၀ တန် တစ်ရွက် ထုတ်လာပြီးနောက် မြေကြီးပေါ် အသာပစ်ချသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

(ကျွန်တော်တို့လည်း ချမ်းသာသူများ မဟုတ်ကြောင်း ကြားဖြတ် ပြောလိုပါသည်။)
 ထို့နောက် အဖေပဲ သည်ပိုက်ဆံကို ပြန်ကောက်ကာ ကလေးများဖခင်ပုရားကို သွားပုတ်ပြီး
 ပြောသည်။
 “ဒီမှာ ခင်ဗျ၊ စောစောက ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ထွက်ကျသွားတယ်”

အဖေ ဘာလုပ်သည်ဆိုတာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ပါသည်။
 ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ သူ လက်ဖြန့် တောင်းခံခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် သည်လို
 အသည်းအသန် အရေးတကြီးအချိန်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အရှက်ကြီး
 ရှက်ရမည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရအံ့ဆဲဆဲ အချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့်
 အကူအညီအတွက် သူတကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်သွားခဲ့သည်။ အဖေမျက်လုံးအစုံကို သူ
 စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ဒေါ်လာ ၂၀ တန် ကိုင်ထားသော အဖေလက်ကို
 သူလက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်ယင်သော နှုတ်ခမ်းများဖြင့်
 ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ရော
 ကျွန်တော့်မိသားစုအတွက်ပါ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”
 သည်လိုပြောရင်း သူ့ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တစ်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။

အဖေနှင့်ကျွန်တော် ကားဆီသို့ လှည့်ပြန်ကာ အိမ်သို့ပဲ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ အဲသည်ည
 ဆပ်ကပ်ပွဲသို့ ကျွန်တော်တို့ မသွားကြပါ။ သို့သော် သည်ညသည် အချည်းနှီးညတော့
 လုံးဝမဟုတ်ခဲ့။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ The Circus] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်)

၂။ မဟတ္တမဂန္ဓိရဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်

တစ်နေ့ မဟတ္တမဂန္ဓိကြီး ခရီးသွားရန် ရထားပေါ်အတက်မှာ သူ၏ ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ပြီး
 အောက်ဘက်သံလမ်းပေါ် ကျသည်။ ရထားက ထွက်စ ပြုနေပြီဖြစ်ရာ သူ
 ကောက်မယူနိုင်တော့။

ဘေးလူတွေ ငေးကြည့်နေကြဆဲ ဂန္ဓိက အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ့မှာ ကျန်နေသေးသည့်
 ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်ကာ စောစောက ကျွတ်ကျခဲ့သည့် နေရာဘက်ဆီသို့
 လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ...ဘာလုပ်တာလဲ”
 ခရီးသည်တစ်ယောက်က မေးသည့်အခါ ဂန္ဓိကြီးက ပြုံးပြီး “စောစောက တစ်ဖက်တည်း
 ကောက်ရမယ့်လူ အခုတော့ တစ်ရံ ရသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါဆို သူ စီးလို့ရသွားပြီ”
 ဟု ဖြေလေသည်။

[မူရင်း။ ။ The Little, Brown Book Anecdotes မှ အမည်မသိစာရေးသူ၏ Shoes]
 (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၃။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်

မိသားစုပိုင် ယာမြေတစ်ခုကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတကွ လုပ်ကိုင်ကြသည်။
 တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည်။ သူ့မိသားစုက ကြီးသည်။ နောက်တစ်ယောက်က
 လူပျို လူလွတ်။

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ပြီးလျှင် လယ်ယာထွက် သီးနှံများနှင့် ရောင်းချရသည့်
 အမြတ်အစွန်းများကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူကြသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား စဉ်းစားသည်။ “လယ်ယာထွက် သီးနှံတွေ အကျိုးအမြတ် တွေကို ညီတူညီမျှ ခွဲဝေနေတာ မသင့်ဘူး၊ ငါက တစ်ယောက်တည်း သမား၊ ငါ့လိုအပ်ချက်က နည်းနည်းလေး” သည်လိုတွေးကာ ညစဉ်ညတိုင်း သူ့စပါးကိုမှ စပါးတစ်အိတ်စီထမ်းကာ ကွင်းပြင်ကို တိတ်တဆိတ် ဖြတ်သန်းပြီး သူ့အစ်ကိုအိမ်က စပါးကိုထဲ သွားထည့်သည်။

သည်အတွင်း အိမ်ထောင်ရှင် အစ်ကိုကြီးကလည်း စဉ်းစားသည်။ “သီးနှံတွေ ဝင်ငွေ တွေကို ညီတူညီမျှ ဝေယူနေကြတာ မမှန်ဘူး၊ ငါက အိမ်ထောင်သည်၊ ငါ့မှာ အသက်ကြီး တဲ့အချိန် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ မိန်းမ ရှိတယ်၊ သားထောက်သမီးခံ ရှိတယ်၊ ငါ့ညီမှာက တစ်ယောက်တည်း၊ မမာရေး မကျန်းရေးဆိုလျှင် စောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိဘူး” ဟူ၍ တွေးကာ ညတိုင်း စပါးတစ်အိတ်စီထမ်းပြီး သူ့ညီစပါးကိုထဲ သွားထည့်သည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်ချီ၍ ကြာလာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်က စပါးတွေ ညစဉ်ထုတ်ယူနေပါလျက် လျော့နည်းသွားခြင်း မရှိသည်ကို နှစ်ယောက်လုံးပင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် မှောင်မည်းမည်း ညတစ်ည၌ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဝင်တိုက်မိကြသည်။ သည်တော့မှပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဖြစ်ပျက်နေပုံ အလုံးစုံကို နှစ်ဦးသား သိမြင်သွားကြသည်။

စပါးအိတ်တွေကို ပစ်ချကာ ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်မိကြလေသည်။

[မူရင်း။ ။ More Sower's Seeds စာအုပ်မှ အမည်မသိစာရေးသူ၏ Two Brothers] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

၄။ ငါသိတယ်၊ ငါလုပ်နိုင်ရမယ်

သင်တတ်နိုင်မည် ထင်သလား

မတတ်နိုင်ဘူး ထင်သလား

မည်သို့ ထင်သည်ဖြစ်စေ

သင့်အထင် မှန်ပါလိမ့်မည်

ဟင်နရီဖိုးဒ်

အဲသည်တုန်းက ရော့ကီး အသက် ငါးနှစ်။

သူ့မိခင် ကယ်လီက ပစ်ကပ် ထရပ်ကားလေးကို မောင်းကာ သားအမိနှစ်ယောက် အယ်လဗားမား တောကျွန်းလက်ပိုင်းကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ ရော့ကီးက သူ့အမေပေါင်ပေါ် ခြေတင်လျက် အိပ်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ လမ်းက ယာဉ်ကြောနှစ်ခု စာလောက်သာ ကျယ်သည့် တောလမ်း။ အကွေ့အပိုက် တွေလည်း များသည်။ ကယ်လီက ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနှင်လာသည်။ သို့သော် တစ်နေရာတွင် လမ်းက ကွေ့သွားပြီး တံတားကျဉ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲ ဆောင့်ကျပြီး လမ်းဘေးဘက် ချောထွက်ကာ ညာဘက်ရေဘီးက မြောင်းလိုဖြစ်နေသည့် ဘီးလမ်းကြောင်းရာ တစ်ခုထဲ ကျသည်။ ကားမှောက်မှာစိုးသဖြင့် ကယ်လီက လီဗာကို ဖိနှင်း၊ စတီယာရင်ကို ဘယ်ဘက် တအားလှည့်ပြီး ကားကို ကမန်းကတန်း ဆွဲတင်သည်။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ရော့ကီး၏ ခြေထောက်က စတီယာရင်ဘီးနှင့် သူမ၏ ခြေထောက်ကြားမှာ ကန့်လန့်ခံ နေသည်။ ပစ်ကပ်ကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။

ကားက တစ်ပြန် နှစ်ပြန် လိမ့်ကာ ပေနစ်ဆယ်ခန့်နက်သည့် ချောက်ထဲကျသွားသည်။ ချောက်ထဲ ကားရောက်တော့မှ ရော့ကီး နိုးလာသည်။

“မေမေ...မေမေ၊ သားတို့ ကားဘီးတွေ မိုးပေါ် ထောင်နေပါလား” အမေ့အား သူ မေးသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကယ်လီမျက်စိနှစ်ဖက်လုံး သွေးတွေ ဖုံးနေသဖြင့် ဘာမှကို မမြင်ရ။ ဂီယာတံနှင့် ဆောင့်ထိုးမိသော ဒဏ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းက ပါးအထိ ဟက်တက်ကွဲကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ကြွေနေသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်လုံး ကျိုးကြွေသွားပြီး ချိုင်းကြားတစ်ဖက်၌ အရိုးတစ်ချောင်း ဖောက်ထွက်နေသည်။ ပြီး ပိန်ချိုင့်သွားသည့် တံခါးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဖိညှပ်ထားသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။

“မေ့မေ့ကို သား ဆွဲထုတ်ပေးမယ်” ရော့ကီးက ဆိုသည်။ အံ့ဩဖွယ်ပင် သူက ဒဏ်ရာ လုံးဝ မရခဲ့။ သူ့အမေအောက်မှ တိုးဝှေ့ထွက်ကာ ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်မှ သူ လျှောဆင်းသည်။ ပြီးလျှင် မိခင်အား ဆွဲထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ မည်မျှ အားစိုက်သော်လည်း ကယ်လီက နည်းနည်းမျှ မရွေ့။

“မေမေ ခဏ အိပ်ပါရစေ သားရယ်” ကယ်လီက ဆိုသည်။ သူက သတိ လစ်တစ်ချက် မလစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း မေမေ...မေမေ မအိပ်ရဘူး” ရော့ကီး က လုံးဝ ငြင်းသည်။

ရော့ကီးက ကားထဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပြန်ဝင်ပြီး သူ့အမေကို သည်အထဲက မရမက တွန်းထုတ်သည်။ ပြီးနောက် အမေသည်နား ခဏနေခဲ့၊ သား လမ်းပေါ်တက်ပြီး တွေ့တဲ့ကားကို အကူအညီတောင်းမယ်ဟု ဆိုသည်။ မိခင်က စိတ်မချ။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ သူ့သားလေးကို ကားမောင်းသူတွေ မြင်ချင်မှမြင်မှာဟု တွေးကာ သားတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ဟု ဆိုသည်။

အဲသည်နောက် သားအမိနှစ်ယောက် လမ်းဘေး ကမ်းပါးယံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားတက်ကြသည်။ ရော့ကီးက အလေးချိန်ပေါင် ၄၀ မျှရှိသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ၁၀၄ ပေါင်လေးသော သူ့မိခင်ကို တွန်းတင်သည်။ ခရီးက မတွင်နိုင်။ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်လက်မ နှစ်လက်မလောက်စီပဲ ရွေ့သည်။ ဝေဒနာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကယ်လီ လက်လျှော့ချင်လာသည်။ သို့သော် ရော့ကီးက မလျှော့ရ။

သူ့အမေ အားမလျှော့စေရန် ရော့ကီးက “မေမေ၊ မီးရထားလေးအကြောင်း သတိရ” ဟု

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ဆိုသည်။ သူတို့ကလေးတွေ အလွန် နှစ်သက်သည့် ‘စွမ်းဆောင်နိုင်သော စက်ခေါင်းလေး’ ပုံပြင်ကို သူ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်ခေါင်းလေးသည် မတ်စောက်သော တောင်ကြီးကို မရ ရအောင် တက်သွားသည်။ စက်ခေါင်းလေး အကြောင်း မိခင်အား သတိဖော်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ပုံပြင်ထဲမှာပါသည့် ‘ငါ့သိတယ်၊ မင်းတက်နိုင်တယ်၊ ငါ့သိတယ်၊ မင်းတက်နိုင်တယ်’ ဆိုသည့် လှုံ့ဆော်စကားလေးကို သူ့နှုတ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်သည်။

နောက်ဆုံး လမ်းမပေါ် ရောက်ကြပြီး သူ့မိခင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒဏ်ရာများကို သေသေချာချာ မြင်ရတော့မှ ရော့ကီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလေသည်။ ထို့နောက် ထရပ်ကားလေးတစ်စီး လာတာ မြင်တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို မွေ့ယမ်းကာ “ရပ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ရပ်ပါ ခင်ဗျာ” ဟု အော်သည်။

“မေ့မေ့ကို ဆေးရုံ ပို့ပေးပါ” ထရပ်ကားမောင်းသူအား သူ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ကယ်လီ၏မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ရှစ်နာရီမျှကြာအောင် ပြန်လည်ပြုပြင်ယူရသည်။ စုစုပေါင်း ၃၄၄ ချက်တိတိ ချုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ယနေ့သူ့မျက်နှာက ယခင်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ “အရင်တုန်းက ကျွန်မနာတံလေးက သွယ်တန်းနေတာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းကပါးပါး၊ ပါးရိုးပေါ်ပေါ်နဲ့ပေါ့၊ အခုတော့ နာခေါင်းပွပွ၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ ပါးရိုးချပ်ချပ် ဖြစ်နေပြီ”

သို့သော် ဘာပဲပြောပြော အမာရွတ်တော့ သိပ်မပေါ်ပေ။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာတွေအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်ကောင်းသွားခဲ့သည်။

ရော့ကီး၏ စွမ်းဆောင်ပုံအကြောင်းသည် ဧရာမ သတင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သတ္တိခံချာတိတ်ကတော့ သူလုပ်ခဲ့တာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မပါပါဟု ဆိုသည်။ “ဒီကိစ္စကြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် သဘောကျ တယ်လို့ မထင်ကြပါနဲ့နော်၊ မတော်တဆဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း လုပ်ရတာပေါ့။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ဘယ်သူမဆို ဒီလို ကြုံရင် ဒီအတိုင်း လုပ်ကြမှာပဲ မဟုတ်လား”
သူမခင်ကတော့ ဆိုသည်။

“ရှေးကီးလေး ကယ်လို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ သွေးလွန်ပြီး သေမှာ” ဟူ၍။

[မူရင်း။ ။ Michele Borba ၏ I think I Can] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည် ။)

၅။ ထိုအပြုံး

ပြင်သစ်စာရေးဆရာ အန်တိုင်း ဆန်တက်ဇူပေရီ ၏ ‘မင်းသားလေး’ (The Little Prince) ဝတ္ထုကို စာသမား အတော်များများ သိကြပါသည်။ ကလေးများအတွက် နှစ်ခြိုက်ဖွယ် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သကဲ့သို့ လူကြီးများအတွက် အတွေးပွားစေသော စာတစ်အုပ်လည်း ဖြစ်ကြောင်း ဖတ်မိသူတို့ လေးစား သိမှတ်ခဲ့ကြပါသည်။

‘မင်းသားလေး’ ကို သိသော်လည်း ဆန်တက်ဇူပေရီ၏ အခြား ဝတ္ထုတို-ရှည်များကိုကား သိသူ နည်းလှပါသည်။

ဆန်တက်ဇူပေရီသည် တိုက်လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း နာဇီတို့နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ် ကျဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီကလည်း သူသည် စပိန်ပြည်တွင်းစစ်တွင် ဖက်ဆစ်များအား ဆန့်ကျင်သည့်ဘက်က ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ယင်းစစ်ပွဲကာလ သူ့အတွေ့အကြုံ တစ်ရပ်ကို မူတည်၍ ‘ထိုအပြုံး’ (The Smile) အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည်။ ၎င်းဝတ္ထုလေးအကြောင်း ကျွန်တော် ယခု ပြောလိုပါသည်။ ‘ထိုအပြုံး’ ကို သူသည် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအနေဖြင့် ရေးသည်လား၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းလား ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ပါ။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်မှန်ဟူ၍ပဲ ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါသည်။

၎င်းစာ၌ ဆန်တက်ဇူပေရီက...

ကိုလေးအောင် (ဒီဇိုင်း)

သူ့အား ရန်သူ ဖမ်းမိသွားပြီး အချုပ်ခန်းတစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်ကြောင်း၊ ဖမ်းစီးချုပ်နှောင် သူတို့၏ စက်ဆုပ်မုန်းတီးပုံရသော အကြည့်နှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံပုံများအရ နောက်နေ့ မှာတော့ သူ့အား သတ်မှာမူချဟု သူယူဆခဲ့ကြောင်း ရေးပါသည်။

သည့်နောက် သူဆက်လက်ရေးသားပုံကို ကျွန်တော်မှတ်မိသလို ပြန်ပြောပြပါမည်။

ငါ့ကို သတ်ကြတော့မှာ မူချဟု ကျွန်တော် သိနေပြီ။ လူက အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားကာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာသည်။ အိတ်တွေထဲ လျှောက်နှိုက်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ်တစ်လေများ သူတို့ရှာတုန်းက မတွေ့ဘဲ ကျန်ရစ်လေမည်လားဟု စမ်းကြည့်မိသည်။ ကံအားလျော်စွာ တစ်လိပ်ရသည်။ သို့သော် လက်တွေ့ အကြီးအကျယ် တုန်နေသဖြင့် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာပင် ကောင်းစွာတပ်၍မရချင်။ ဆေးလိပ်ရပြန်တော့ မီးခြစ်ကာ လိုလာပြန်သည်။ မီးခြစ်လည်း သူတို့ ယူသွားသဖြင့် မရှိတော့။

ကျွန်တော့်အား စောင့်ကြပ်နေသူကို သံတိုင်ကြားမှနေ၍ ကြည့်မိသည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်။ သေလူတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်သူ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ချင်မည်လဲ။ “မီးခြစ်ရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ” ကျွန်တော် လှမ်း၍ပြောသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ စီးကရက် မီးညှိပေးရန် လျှောက်လာသည်။

သူ အနားကပ်ပြီး မီးညှိပေးနေစဉ် အမှတ်မထင် သူနှင့်ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည်။ အဲသည်အခိုက် ကျွန်တော် ပြီးပြလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ပြီးပြလိုက်သလဲ ကျွန်တော့်ဘာသာမသိ။ ကျွန်တော် စိတ် ဂနာမငြိမ်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဲသည်လောက် နီးကပ်နေသည့် အခါမျိုးမှာ ပြီးမပြဘဲ မနေနိုင်တာလား မပြောတတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ပြီးပြလိုက်မိသည်။ အဲသည့်အခိုက်အတန့်မှာ သူ့နှလုံးသားနှင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကြား

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

တစ်နည်းပြောရသော် ကျွန်တော်တို့ လူသားဝိညာဉ်နှစ်ခုအကြား လျှပ်စစ်ဝါယာနှစ်ခု ပူးမိသလိုဖြစ်ကာ မီးပွားတစ်ခု ခုန်ကူးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ သူ့မှာ နဂိုမူလက ကျွန်တော့်အား ပြန်လည်ပြီးပြရန် ဆန္ဒမရှိဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပြီးက သံတိုင်များကြားမှ နေ၍ သူ့ထံ ခုန်ကူးသွားပြီးသည့် နောက်တွင် သူနှုတ်ခမ်းပေါ်၌လည်း အပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူက ကျွန်တော့် စီးကရက်ကို မီးညှိပေးပြီးနောက် အနားမှခွာမသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကာပင် ကြည့်ကာ ပြီး၍နေသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဆက်၍ ပြီးကြည့်နေသည်။ သူသည် အချုပ်ထောင်စောင့်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်မြင်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်ရှုပုံ၌လည်း အဓိပ္ပာယ်အသစ်တွေ ပါလာပြီ။ 'ခင်ဗျားမှာ သား၊သမီး ရှိလား' သူက မေးသည်။

"ရှိပါတယ် ခင်ဗျ။ ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ" ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်မိသားစု ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး သူ့အားပြသည်။ သူလည်း သူ့ကလေးများ ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်လာကာ သည်ကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့အစီအစဉ်များ၊ စိတ်ကူးများ၊ သူတို့အတွက် မျှော်မှန်းထားသည်များကို ပြောပြနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လှကြောင်း၊ သည်ကလေးတွေ ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခွင့် မရှိတော့မှာ ပူပန်နေသည့်အကြောင်းများ ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရင်း သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်။

သည့်နောက်မှ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ သူက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့် အချုပ်ခန်းတံခါး သော့ကိုဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထုတ်သည်။ အချုပ်ထောင်အပြင်ဘက် ရောက်လာပြီးနောက် လမ်းကြို လမ်းကြားများအကြား တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖြတ်သန်းခေါ်ဆောင်လာပြီး မြို့စွန့်နား ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဘာတွေလည်း ပြောမနေတော့ဘဲ မြို့ဘက်ဆီ သူ လှည့်ပြန်သွားသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ကျွန်တော့်အသက်ကို အပြီးတစ်ခုက ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

မှန်သည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက် မပါသော ပင်ကိုသဘာဝအပြီး၊ သို့မဟုတ် လူနှစ်ဦးအကြား အရိုးသား အပွင့်လင်းဆုံး ပေါင်းကူးဆက်သွယ်မှု။

ဆန်တက်ဇူပေရီ၏ သည်ဝတ္ထုလေးကို အလုပ်ခွင်မှာ ကျွန်တော် ပြောပြလေ့ရှိသည်။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး ရာထူးအဆင့် အတန်းတွေ ကိုယ့်ကို အများက ဘယ်လိုမြင်စေချင်သည် ဟူသော ကိုယ်ပိုင်သတ်မှတ်ချက်တွေ အလွှာအထပ်ထပ်ဖုံးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ထားကြသည်။ သို့သော် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖုံးဖုံး နောက်ဆုံးမှာတော့ တကယ့် လူပုဂ္ဂိုလ်အစစ်အမှန်က ရှိနေသည်ဆိုတာ သိကြမြင်ကြစေလို၍ပဲ ဖြစ်သည်။

အဲသည် အတွင်းပိုင်း အနက်အရှိုင်းထဲကအရာကို ဝိညာဉ်ဟုပဲ ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ပါမည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းက အဲသည်ဝိညာဉ်ဟု ကျွန်တော်အမည်ပေးလိုက်သော အစိတ်အပိုင်းနှင့် သင့်ကိုယ်တွင်းက အလားတူအစိတ်အပိုင်းတို့ အပြန်အလှန် သိကျွမ်းကြပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရန်သူတွေ မဖြစ်နိုင်ကြတော့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမှန်းတီးနိုင်၊ မနာလိုဝန်တို့ မဖြစ်နိုင်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း မရှိနိုင်တော့။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်တာပတ်လုံး ကြိုးစားတည်ဆောက် ထားကြသည့် အလွှာ အထပ်တွေ ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်း နေသည့်အတွက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အစစ်အမှန် မတွေ့ဆုံနိုင်ကြဘဲ ရှိနေသည်။ ဆန်တက်ဇူပေရီ၏ ဝတ္ထုက ဝိညာဉ်နှစ်ခု အပြန်အလှန်တွေ့ထိ သိမြင်သွားကြသည့် ထူးခြားသော အခိုက်အတန့်လေးအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲသည်လို အခိုက်အတန့်လေးတချို့တော့ ကြုံဖူးပါသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ဥပမာတစ်ခု ပြောရလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် ချစ်ကျွမ်းဝင်သွားမိခြင်း ဆိုပါစို့။

နို့စို့အရွယ် ကလေးငယ်များနှင့် တွေ့ရသည့်အခါမျိုးမှာလည်း အလားတူဖြစ်မိတတ်သည်။ သည်လို ကလေးငယ်မျိုးကို တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ပြုံးမိတတ်ကြသလဲ။

အပေါ်ယံလွှာတစ်ခုမှ ကွယ်ကာထားခြင်း မရှိသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်မြင်လိုက်ရ၍လား။ သူ၏အပြုံးမှာ ဟန်ဆောင်မှု အကင်းဆုံးအပြုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံးအပြုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိနေကြ၍လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲရှိ ငယ်ငယ်ညာဉ်က ရွယ်တူအချင်းချင်း သိကျွမ်းခင်မင်ကာ နှစ်လိုအားရစွာ ပြုံးလိုက်မိခြင်းလား။

[မူရင်း။ ။ Hanoch McCarty ၏ The Smile] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၆။ သတ္တိဆိုတာ

“အဲဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မကို သတ္တိရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့” သူမက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“အင်းလေ...ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလိုရှိလာအောင် နှိုးဆွပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကြောင့် ဆိုရမှာပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက ကျွန်မ စတင်ဖွံ့ဖြိုးဆေးရုံမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီမှာ လီဇာဆိုတဲ့ လူနာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတွေ့ရတယ်၊ သူကလေးက အင်မတန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးတစ်မျိုး ခံစားနေရတာ၊ သူ နာလန်ပြန်ထူလာဖို့အတွက် အသက်ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ သူ့မောင်လေးဆီကသွေးကို သွင်းပေးတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီမောင်လေးက သူကိုယ်တိုင် သူ့အစ်မရဲ့ ရောဂါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် ပြန်ကျန်းမာ ရှင်သန်ခဲ့သူလေးပဲ။ အဲဒီရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်တဲ့ ပဋိပစ္စည်းတွေလည်း သူ့ရဲ့သွေးထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် ခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်က ဒီကလေးကို သူ့အစ်မရဲ့ ရောဂါအခြေအနေအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အစ်မအတွက် သူ့သွေးကို ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိသလားလို့ မေးတယ်၊ ကောင်လေးဟာ ခဏတော့တွေ သွားတာ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်၊ အဲဒီနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး သူပြန်ဖြေတယ်၊ ‘မမ အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်’ တဲ့။

“အဲဒါနဲ့ သူ့ဆီကသွေးကို သွင်းတဲ့အခါ အစ်မကတင်ဘေးမှာ သူလည်း ကုတင်တစ်လုံးနဲ့ လှဲရင်း ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ သူ့မျက်နှာလေးက ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာပြီး အပြုံးလေးလည်း ပြယ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကို မော့ကြည့်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် အသံလေးနဲ့ မေးရှာတယ်၊ ‘ကျွန်တော် အခု တစ်ခါတည်း သေသွားတော့မှာလား’ တဲ့။

“ကလေးက ငယ်တော့ ဆရာဝန်ရှင်းပြတာကို ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်ဘူး၊ သူက သူ့အစ်မအတွက် သွေးပေးရမယ်ဆိုတာ သူ့သွေးအားလုံး ဖောက်ပေးလိုက်ရမယ်လို့ ထင်ထားတာကိုး။

“အဲဒါပါပဲ၊ သတ္တိစိတ်မွေးပေးတဲ့ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ရဖူးလို့ ကျွန်မမှာလည်း သတ္တိဆိုတာ ရှိတတ်လာခဲ့တာပါ”

[မူရင်း။ ။ Dan Millman ၏ On Courage] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၇။ ကောင်လေးနဲ့ ခွေးလေး

စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆိုင်တံခါးဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ချိတ်သည်။

“ခွေးပေါက်ကလေးများ ရောင်းရန်ရှိသည်” တဲ့။

သည်ကြော်ငြာမျိုးကို ကလေးတွေ အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ သူတို့က ခွေးချစ်တတ်သူများ မဟုတ်လား။ ခဏအကြာမှာပင် ကလေးတစ်ယောက် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်။

“ခွေးကလေး တစ်ကောင် ဘယ်လောက်ရောင်းသလဲ ခင်ဗျ” သူက မေးသည်။

“ဒေါ်လာ ၃၀ က ၅၀ အထိ ဈေးအစားစားရှိတယ်” ဆိုင်ရှင်က ဖြေသည်။

ကောင်လေးက သူ့အိတ်ထဲမှာရှိသည့် ပိုက်ဆံအကြွေတွေ နှိုက်ထုတ်သည်။ “ကျွန်တော့်မှာ ၂ ဒေါ်လာနဲ့ ၃၇ ဆင့် ရှိပါတယ်။ ခွေးလေးတွေ ကျွန်တော်ကြည့်လို့ ရမလားခင်ဗျ”

ဆိုင်ရှင်က ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ခွေးအိမ်ထဲမှာရှိနေသည့် ခွေးမကြီးကို လေချွန်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ခွေးမကြီး ဆိုင်ခန်းထဲပြေးဝင်လာတော့ သူ့နောက်က ခွေးပေါက်ကလေးငါးကောင် တန်းစီ၍ လိုက်လာသည်။ ပိစိကွေးလေးတွေ၊ အမွှေးက သိပ်ရှည်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတွေ ဖုံးကာ လုံးနေသည်။ အဲသည်အထဲမှာ တစ်ကောင်က ဟိုးနောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ထော့တီးထော့နဲ့နှင့် လမ်းမလျှောက်တတ်သလို။

ကောင်လေးက သည်ဟာလေးမြင်တော့ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီခွေးလေးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ခွေးလေးမှာ မွေးကတည်းက တင်ပါးဆုံအရိုးခွက် ပါမလာသဖြင့် တစ်သက်လုံး ခြေထောင့်နဲ့ ဖြစ်နေမည်ဟု တိရိစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်က ပြောဆိုသည့်အကြောင်း ဆိုင်ရှင်ကြီးက ရှင်းပြသည်။

ကောင်လေး ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီခွေးလေး ကျွန်တော် ဝယ်ချင်တယ်ဗျာ” သူက ဆိုသည်။

“ဟာ...မဝယ်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းတကယ်လိုချင်ရင် ငါပေးပါ့မယ်”

သည်စကားကြားတော့ ကောင်လေး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူက မကျေနပ်သည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ဆိုင်ရှင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အလကားပေးတာ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ဒီခွေးလေးလည်း ကျန်တဲ့ခွေးတွေနဲ့ တန်းတူ တန်ဖိုးရှိတာပဲ၊ တစ်ပြားသားမှ မလျော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တန်ဖိုးအပြည့်ပဲပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ် ၂ ဒေါ်လာနဲ့ ၃၇ ဆင့်ပဲ ပါတယ်၊ အခု အဲဒါယူထားပါ၊ နောက်ကို တစ်လ ဆင့်ငါးဆယ်စီ ကျေတဲ့အထိ ကျွန်တော်ဆပ်ပေးပါမယ်”

သို့သော် စတိုးဆိုင်ရှင်က အလျော့မပေး။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရ၊ နောက်ကျတော့ မင်း စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီခွေးလေးက ပြေးနိုင် လွှားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ခုန်ပေါက် ကစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သည်အခါကျတော့မှ ကောင်လေးက ဆိုင်ရှင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ သူ့ဘောင်းဘီ အောက်နားစကို လှန်၍ပြရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ပါပီလေးခမြာမှာ

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

သူ့ကိုကိုယ်ချင်းစာမယ့်လူ တစ်ယောက်တော့ ရှိဖို့ လိုမှာပေါ့” တဲ့။
ကောင်လေး၏ ဘယ်ခြေထောက်ကလေးက အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပင် သိမ်နေ
ကောက်နေကာ လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်အတွက် သတ္တုချုပ်တံများဖြင့်
အားဖြည့်ပေးထားရလေသည်။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ Puppies for Sale](ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်)

၈။ အဲသည်လို အစ်ကိုမျိုး

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပေါလ်မှာ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်အဖြစ် သူ့အစ်ကိုကြီးထံမှ
ကားတစ်စီးရသည်။

ခရစ်စမတ်အကြိုနေ့မှာ သူ့ရုံးခန်းက ထွက်လာတော့ လမ်းဘေးမှာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်က တောက်ပသော သူ့ကားသစ်ကြီးကို သဘောကျစွာ
လှည့်ပတ်ကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။ ကြည့်ရုံနှင့် အားမရသေးဟန်ဖြင့် ကောင်လေးက
မေးသည်။

“ဒါ အစ်ကို ကားလား” တဲ့။

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး “အေးကွ၊ ငါ့အစ်ကိုက ခရစ်စမတ် လက်ဆောင် ပေးတာ”
ဆိုတော့ ကောင်လေး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟာ...ခင်ဗျားအစ်ကိုက ခင်ဗျားကို အလကားပေးတာ...ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံ
တစ်ပြားမှ မကုန်ဘူးပေါ့၊ ဟာဗျာ...ကျွန်တော်သာ ဆုတောင်းလို့ ရမယ်ဆိုရင်...” ဆိုပြီး
ကောင်လေး ရပ်နေသည်။

ဆုတောင်းလို့ရရင် ကောင်လေး ဘာဆုတောင်းမလဲဆိုတာ ပေါလ် တွေးနေမိသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

သူ့မှာလည်း အဲဒီလိုအစ်ကိုမျိုး တစ်ယောက်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းမှာပဲပေါ့။
သို့သော် ကောင်လေးထံမှ နောက်ထပ်ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ပေါလ်
ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီလို အစ်ကိုမျိုး ဖြစ်ချင်လိုက်တာဗျာ” တဲ့။

ကောင်လေးကို သူ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက်မှ ရုတ်တရက်
ဘယ်လိုဖြစ် သွားသည်မသိ။ “မင်း ငါ့ကား လိုက်စီးကြည့်မလား” ဟု မေးမိသည်။

ကားစီးပြီး ခဏလေးကြာတော့ ကောင်လေးက ပေါလ်ဘက်လှည့်ကာ
“အစ်ကိုရေ...ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက် လှည့်မောင်းပေးလို့ ရမလားဗျ” ဟု မေးသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပနေတာ ကြည့်ပြီး ပေါလ်ပြီးမိသည်။ ဒီကောင်လေးစိတ်ထဲ
ဘာရှိနေလဲ သူတွေးမိသည်။ သူ ကားသစ်ကြီးစီးပြီး အိမ်ပြန်လာတာ
အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ကြွားချင်ပုံပဲ။

သို့သော် သည်တစ်ခါလည်း ပေါလ် မှားပြန်ပါသည်။

“ဟို လှေကားနှစ်ဆင့်နဲ့ အိမ်ရှေ့ ရပ်ပေးပါဗျာ” ကောင်လေးက ဆိုသည်။

လှေကားထစ်တွေ သူ ပြေးတက်သွားသည်။ ခဏလေးကြာတော့ ပြန်လာနေသံ
ကြားရသည်။ တက်သွားတုန်းကလိုမမြန်။ သူက ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီ၍ ယူလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ခြေမသန်သော သူ့ညီလေး။ သူက ညီလေးကို အောက်ဆုံးလှေကားထစ်မှာ
ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က ညီလေးကို တင်းတင်းဖက်ထားပြီး ကားကိုပြသည်။

“ဟောဒီမှာ တွေ့လား ညီလေး၊ အပေါ်ထပ်မှာတုန်းက အစ်ကိုကြီးပြောတာလေ။ ဒါ
သူ့အစ်ကိုကြီးက ခရစ်စမတ် လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့၊ သူ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မကုန်ဘူး၊
နောက်ကျရင် အစ်ကိုကြီးလည်း ညီလေးကို ဒါမျိုး ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ်၊
အဲဒီအခါကျတော့ ညီလေးကို အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ ခရစ်စမတ် အရောင်းဆိုင်တွေမှာ

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ပြထားတဲ့ အလှအပ ပစ္စည်းမျိုးစုံတွေ ညီလေး လိုက်ကြည့်နိုင်မှာပေါ့ကွ” တဲ့၊ သူက အားရပါးရ ပြောနေသည်။

ပေါလ် ကားထဲက ထွက်လာပြီး ခြေမသန်သော ကလေးငယ်လေးကို ချီ၍ ကားရှေ့ခန်းထဲ ထည့်သည်။ အစ်ကိုလုပ်သည့် ကောင်လေးက ဝမ်းသာအားရ သူညီလေးဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။

အဲသည်နေ့က သူတို့သုံးယောက် လျှောက်လည်ကြသည့် အတွေ့အကြုံမှာ သုံးယောက်လုံးအတွက် တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ပေါလ်အဖို့ သင်ခန်းစာတစ်ခု မှတ်မှတ်သားသား ရခဲ့သည်။
ယူရခြင်းအရသာထက် ပေးရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ဗီတိက ဝို နှစ်သက်ဖွယ် ချိုမြိန်လှ၏...ဟူသော အသိတရား။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ A Brother Like That](ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်။)

၉။ တစ်ကြိမ်မှာတစ်ခု

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လူသူရှင်းသော မက္ကဆီကို ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ သူတွေ့ကြုံ ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

နေဝင်ဆည်းဆာအချိန် ကမ်းခြေမှာ သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရင်းက ဟိုအဝေးဆီမှာ လူတစ်ယောက် လှမ်းမြင်ရသည်။ နည်းနည်း နီးလာတော့ ဒေသခံတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ သည်လူက ကမ်းခြေသောင်စပ်မှာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် သွားနေရာက တစ်စုံတစ်ရာကို ငုံ့ကောက်ကာ ပင်လယ်ရေထဲ လွှင့်ပစ်သည်။ သည့်နောက် အဲသည်လိုပဲ နည်းနည်းလျှောက်သွားလိုက် တစ်ခုခုတွေ့လျှင် ကောက်ယူလိုက် လွှင့်ပစ်လိုက် လုပ်နေသည်။ သေသေချာချာကြည့်တော့

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

လှိုင်းနှင့်ပါလာပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ် တင်ကျန်နေသည့် ကြယ်ငါးတွေကို ရေထဲ ပြန်ပစ်ထည့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သည်လူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်နေသလဲ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တည့်တည့်ပင် မေးကြည့်သည်။ “မသိလို့ မေးပါရစေဗျာ၊ မိတ်ဆွေ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

“ကြယ်ငါးတွေ သမုဒ္ဒရာထဲ ပြန်ပို့ပေးနေတာလေ၊ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခု ဒီရေကျချိန် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေဟာ ရေတက်တဲ့အချိန် ရောက်အောင် ဒီမှာ အကြာကြီး စောင့်နေရမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကြာရင် အောက်ဆီဂျင်ပြတ်ပြီး သေမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်” ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ကြယ်ငါးတွေ ထောင်ချီပြီး ရှိနေမှာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကောင်တွေအားလုံး ခင်ဗျား ဘယ်လို လိုက်ကောက်မလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်လုံးဆိုရင် ခုလို သဲသောင်ပြင်ပေါင်း ရာချီရှိမှာပေါ့၊ ဒီသောင်စပ်တိုင်းမှာ ရှိနေမယ့် ကြယ်ငါးတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူ့သဘာဝနဲ့သူ ဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကြောင့် ဘာတွေ ထူးခြားပြောင်းလဲ သွားနိုင်မလဲ”

ဒေသခံပုဂ္ဂိုလ်က ပြီးသည်။ နောက်ထပ် ကြယ်ငါးတစ်ကောင် ကောက်သည်။ ထို့နောက် “တခြားကောင်တွေအတွက် မထူးခြားပေမယ့် ဟောဒီ ကြယ်ငါးတစ်ကောင်အတွက်တော့ ထူးခြားသွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ပင်လယ်ရေထဲ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

[မူရင်း။ ။ Jack Canfield နှင့် Mark V. Hansen တို့၏ One At A Time](ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်။)

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

၁၀။ ဖြစ်အောင်လုပ်စမ်းပါ

၁၉၅၇ ခုနှစ် ကယ်လီဖိုးနီးယားတွင် ဆယ်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် တစ်ခု ချသည်။

အဲသည်အချိန်က အမေရိကန် ကြေးစားဘောလုံး (ရပ်ဂဘီဘော) လောကတွင် ဂျင်(မ)ဘရောင်းသည် အကျော်ကြားဆုံး နောက်တန်းအလယ်လူ ဖြစ်သည်။ ပိန်တာရီးကောင်လေးက သူ့အော်တိုလက်မှတ် လိုချင်သည်။ သည်ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ကောင်လေးမှာ ကျော်လွှားရမည့် အခက်အခဲတချို့ ရှိနေသည်။

သူသည် လူမဲ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် ကြီးပြင်းရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခမ္ဘာ ဘယ်တုန်းကမှ ၀၀လင်လင် မစားရ။ အာဟာရ ချို့တဲ့မှုကြောင့် အရိုးပျော့ရောဂါ ရနေသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်သည့် သူ့ခြေထောက် ခွင်ခွင်လေးကို သံမဏိထိန်းတံများဖြင့် ကျားကန်ပေးထားရသည်။ လောလောဆယ်လည်း ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် ဘောပွဲဝင်ကြည့်ရန် လက်မှတ်မဝယ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂျင်(မ)ဘရောင်း ကစားပြီး၍ ပြန်တက်လာသည့်အချိန် တွေ့ဆုံရန် အဝတ်လဲခန်းနားက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်မျှော်နေရသည်။

ဂျင်(မ)ဘရောင်းနှင့်တွေ့တော့ အော်တိုရေးပေးရန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး တောင်းခံသည်။ ဘရောင်း လက်မှတ်ထိုးနေသည့်အချိန် ကောင်လေးက ပြောပြသည်။

“မစ္စတာဘရောင်း.... ခင်ဗျားပုံကို ကျွန်တော့်အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားတယ်ဗျ။ စံချိန်တွေအားလုံး ခင်ဗျား ချိုးထားတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကြည်ညိုလေးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဗျ”

ဘရောင်း ပြီး၍နားထောင်ပြီး သွားရန်ပြင်သည်။ သို့သော် ကောင်လေးက မပြီးသေး။ “ကျွန်တော် တစ်နေ့ကျရင် မစ္စတာဘရောင်းတင်ထားတဲ့ စံချိန်တွေအားလုံးကို ချိုးမယ်ဗျ” သူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြေငြာသည်။

ဘရောင်း ဖြိုသွားသည်။ “သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ” သူ မေးလိုက်မိသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

“အိုရင်သယ်ဂျိမ်း(၈)ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိုဂျေလို့ အတိုကောက် ခေါ်ကြပါတယ်” ကောင်လေးက ပြန်ဖြေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ အိုဂျေဆင်မဆင် ဆိုသော ထိုအရိုးပျော့နှင့် ကောင်လေးသည် ထူးချွန်ထင်ရှားသော ဘောလုံးသမားတစ်ဦး တကယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် ဘောလုံးလောကမှ စောစီးစွာ နှုတ်ထွက်ခဲ့ရသည့်အချိန်၌ ဂျင်(မ)ဘရောင်းတင်ခဲ့သည့် စံချိန်များအနက် သုံးခုမှအပ ကျန်အားလုံးကို သူချိုးနိုင်ခဲ့သည်။

လူတစ်ယောက်ကို ထက်သန်တက်ကြွအောင် နှိုးဆွပေးသည့်နေရာ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ချမှတ်ခြင်းလောက် အင်အားပြင်းသောအရာ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်...

ပန်းတိုင် ခိုင်ခိုင်ချပါ။ ပြီးလျှင် အဲသည်အတိုင်း တကယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ပါ။

[မူရင်း။ ။ Dan Clark ၏ Make It Come True](ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်။)

၁၁။ ကမ္ဘာလောကကြီး သာယာစေချင်လျှင် သင့်မျက်နှာကို အရင်ဆုံး ပြုံးထားလိုက်ပါ

တစ်နေ့ ကျွန်တော် နယူးယောက်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ တက္ကစီစီးသည်။ ကားထဲက ထွက်တော့ မိတ်ဆွေက ဒရိုင်ဘာကို ပြောသည်။ “ကျေးဇူးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ကားမောင်းပုံ သိပ်ကောင်းတာပဲ” တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ရုတ်တရက် တွေ့သွားသည်။ ပြီးတော့မှ “ဘာလဲဗျ၊ နောက်တာလား”

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ ကားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ နေရာမှာ ခင်ဗျားတည်တည် ငြိမ်ငြိမ်အလုပ်လုပ်တာ သဘောကျလို့ပါ”

“အင်းလေ” ဆိုပြီး ဒရိုင်ဘာ မောင်းထွက်သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားဟာက ဘာလုပ်တာလဲ” ကိုယ့်ချည်း ရှိတော့မှ ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“နယူးယောက်မြို့ကြီးထဲမှာ မေတ္တာတရားတွေ ပြန့်ပွားအောင် ဖြန့်ဝေပေးနေတာဗျ၊

ဒီမြို့ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်” မိတ်ဆွေက ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီမြို့ကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ်မှာ ကယ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေဗျ၊ အခုကြည့် ဒီဒရိုင်ဘာ သူ့ဘာသာ တစ်မုံစီမုံတွေပြီး ကျေနပ်သွားမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်၊ အကယ်၍ ဒီနေ့မှာ သူ ခရီးသည် ၂၀ မောင်းပို့ပေးရမယ် ဆိုပါတော့၊ သူ့အပေါ် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ကောင်းထားလို့ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ကျေနပ်မှုလေးကြောင့် သူ ဒီ လူ ၂၀ အပေါ် သဘောကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ဆံတော့မယ်ဗျ၊ အဲဒီလူတွေကတစ်ခါ ဆင့်ပွားပြီး သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ ဆိုင်ရှင်တွေ၊ စားပွဲထိုးတွေကို ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံမယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုတွေအပေါ်မှာလည်း ပိုကြင်နာသွားမယ်ဆိုရင် ဒီ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုဟာ အနည်းဆုံး လူ ၁၀၀၀ လောက်ဆီအထိ ပြန့်သွားလိမ့်မယ်ဗျ၊ အဲဒါဆို ဘယ်ဆိုးမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်ကြည်ရေးစိတ်ဓာတ်ကြီး ပြန့်ပွားဖို့အတွက်က အဲဒီ တက္ကစီဒရိုင်ဘာပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား မူတည်မနေပေဘူးလားခင်ဗျာ”

“ဟာ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူတစ်ဦးတည်းအပေါ်တော့လည်း ကျွန်တော် ဘယ်လုံးလုံးလျားလျား ပုံအပ်ထားပါ့မလဲ၊ သေချာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ လူ ဆယ်ယောက်နဲ့ အဲဒီလို မေတ္တာ ဖြန့်ကျက် ဆက်ဆံဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ ဆယ်ယောက်ထဲက သုံးယောက်ဆီကို ပြန့်ပွားသွားရင် သူတို့ ကနေ ဆင့်ပွားပြီး လူ ၃၀၀၀ မှာ စိတ်သဘောကောင်းတွေ ဝင်သွားမယ်”

“စာရင်းအရတော့ အိုကေနေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ခင်ဗျားတွက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

“မဖြစ်တော့လည်း ဘာနစ်နာသွားတာမှတ်လို့ဗျ၊ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားလုပ်ပုံကိုင်ပုံ

ကိုလေးအောင် (ဒီရိုင်း)

တော်ပါပေတယ်ဗျာလို့ ချီးမွမ်းစကားဆိုရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘာအချိန်မှ ကုန်မသွားပါဘူး၊ ဒီလိုပြောပြီး ဘောက်ဆူးပိုပေးစရာလည်း မလို၊ လျှော့ပေးစရာလည်း မလို၊ ကိုယ့်စကား သူ့ရင်ထဲ ဝင်မသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်နေ့ နောက်ထပ် တက္ကစီသမားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့ သူဝမ်းသာ သွားအောင်၊ စိတ်ချမ်းသာကြည်နူး သွားအောင် ကျွန်တော် ထပ်ပြောရုံပေါ့”

“အင်း...ခင်ဗျားလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကိုး” ကျွန်တော် မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ဟာ အဲဒါပဲ ခင်ဗျားနည်းသားတွေ ဘယ်လောက်မာကျောနေပြီဆိုတာ ဒီမှာပေါ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ အတော်လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စာပို့ဌာန ဝန်ထမ်းတွေပဲ ဆိုပါစို့၊ သူတို့မှာ ဘာလိုနေသလဲ ကြည့်လိုက်ရင် အသိအမှတ်ပြုစကားဗျ၊ ငွေတော့ ထည့်မပြောနဲ့တော့ပေါ့ဗျာ...ဟုတ်လား၊ သူတို့ အသိအမှတ်ပြု မခံရဘူးဗျ၊ ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတဲ့ စာပို့တိုက်အလုပ်ကြီးဟာ ကောင်းပါတယ် အကျိုးပြုပါတယ် မပြောကြဘူး”

“ဟ၊ ခင်ဗျားလူတွေကလည်း ကောင်းကောင်းမှ မလုပ်ကြဘဲဗျ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ငါတို့ ကောင်းကောင်း လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် အကြောင်းမထူးဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း အရေးမစိုက်ဘူး၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး ဆိုတာကြီးက စွဲနေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်က သူတို့အပေါ် ကြင်နာတဲ့စကား အသိအမှတ်ပြုတဲ့စကား ပြောမပေးသင့်ဘူးလားဗျ” စကားပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သည်မှာ အလုပ်သမား ၅ ယောက် နေလည်စာ စားနေကြတာ တွေတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ရပ်ပြီး စကားပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဆောက်အဦးကြည့်ရတာ အရမ်းသားနားတယ်ဗျ၊ အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ အန္တရာယ်လည်း များမယ့်ပုံ”

အလုပ်သမားများ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်တော့ ပြီးမလဲဗျ” မိတ်ဆွေက ဆက်မေးသည်။

“ဖွန်လ” တစ်ယောက်က တိုတို ပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့အဖို့တော့ ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ “အင်း...ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတော့ ရှားမှရှားပဲဗျို့”

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကျွန်တော် ဩဘာ ပေးမိသည်။

သူက အေးအေးဆေးဆေး။

“ရုတ်တရက်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စကားတွေ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်ဝင်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဝမ်းသာကြ စိတ်ကြည်နူးကြမှာပေါ့၊ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာရင် အဲဒီရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဒီမြို့ကြီးထဲက တခြားလူတွေ ခံစားရလိမ့်မယ်” “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရုံနဲ့ ထင်သလောက် ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဗျာ” ကျွန်တော်က ငြင်းနေသည်။

“ဘယ် ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ အရေးကြီးဆုံးအချက်က အားမလျှော့ဖို့ပဲ၊ မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံးက လူတွေ သဘောကောင်းလာအောင် လုပ်တဲ့ကိစ္စဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စစ်ဆင်ရေးထဲမှာ တခြားလူတွေလည်း ပါဝင်လာအောင် စည်းရုံးနိုင်မယ်ဆိုရင်...”

“ကြည့်စမ်း ဟေ့လူ ခင်ဗျား ခုနက အရပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမကို မျက်စစ်ပြလိုက်တယ် မဟုတ်လား” ကျွန်တော် ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ဒါလောက်အရပ်ဆိုးတဲ့မိန်းမ ကျွန်တော်မျက်စစ်ပြလိုက်တော့ သူ့ကိုလည်း သဘောကျတဲ့လူ ရှိသေးတာပဲတွေ့ပြီး ကြည်နူးသွားမယ်၊ အကယ်၍ သူ့သား ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုပါတော့၊ အတန်းထဲက ကလေးတွေအဖို့တော့ ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာ နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးပေါ့” တဲ့။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကတော့ ပျော်ပျော်ကြီး ပြောဆိုနေလေသည်။

[မူရင်း။ ။ Art Buchwald ၏ Love And The Cabbie] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည် ။)

၁၂။ လက်ဆောင်

ဘတ်စကား တစ်စီးပေါ်မှာ...

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပန်းလှလှတစ်စီးကိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူနှင့် လူသွားလမ်း ခြားလျက် တစ်ဖက်ထိုင်ခုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ကောင်မလေး မျက်လုံးတွေ ပန်းတွေဆီပဲ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။

ခဏနေတော့ မှတ်တိုင်တစ်တိုင်မှာ ဘတ်စကားရပ်သည်။

အဘိုးကြီးက အလျင်စလိုထကာ ပန်းစည်းကို ကောင်မလေးလက်ထဲ ထိုးထည့်သည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဇိုင်း)

“ယူပါကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ ပန်းသိပ်ချစ်ပုံရတယ်၊ မင်းကို ပေးခဲ့တဲ့အကြောင်း သိရရင် အဘဇနီးကလည်း ဝမ်းသာမှာပါ၊ အဘ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်” ကောင်မလေး ပန်းစည်းကို ယူလိုက်ပြီး အဘိုးကြီး ကားပေါ်ဆင်းသည်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘတ်စကား ရပ်သည့်နေရာက သုသာန်တံခါးဝအနီးမှာ ဖြစ်သည်။ သုသာန်ထဲသို့ အဘိုးကြီး ဝင်သွားတာ သူမြင်လိုက်ရသည်။

[မူရင်း။ ။ Bennet Cerf ၏ The Gift] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၃။ နှလုံးသားအတွက် တစ်သက်တာ အာဟာရ

အတန်းထဲက

အမှတ်မထင် လေ့ကျင့်ခန်းလေးသည်

တစ်သက်တာ မမေ့နိုင်စရာ

သင်တန်းစာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူနာမည် မှာ အတ္တလွန်း။ သူက တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး လူစားမျိုး။

မင်နီဆိုတာပြည်နယ်၊ မောရစ်မြို့ကလေးရှိ စိန့်မေရီကျောင်းမှာ တတိယတန်းကလေး တွေ စာသင်ပေးရစဉ် သူ့ကို ကျွန်မ စတုတ္ထမြောက်မြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်းသား ၃၄ ယောက်လုံးပင် အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ သည်အထဲမှာ မာ့ခ်က ပို၍ ထူးထူးခြားခြား။

လူက အလွန်သပ်ရပ် သန့်ပြန့်သည်။ အမြဲရွှင်ရွှင်ပျပျ တက်တက်ကြွကြွ ရှိသည်။

တစ်ခါတလေ သူ ဆိုးတတ်သည်။ သို့သော် ဆိုးတာလေးသည်ပင် ရယ်ရွှင်ချင်စရာ။

သူက စကားလည်း အလွန်များသည်။ ဘယ်တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်မနေနိုင်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ စကားပြောလျှင် အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ခဏခဏ

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

သတိပေးရသည်။ သို့သော် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မအထင်ကြီးမိတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အဲဒါက သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် အခါတိုင်း "ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ" ဟူ၍ တကယ့်အရိုးခံနှင့် ပြန်လည်ပြောဆို တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစတွင်တော့ သူ့စကားက နားထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ လည်း နေ့စဉ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားရကာ တဖြည်းဖြည်း ရိုး၍သွားသည်။

တစ်နေ့နံနက်မှာတော့ မှာခိုက် စကားမပြောဖို့ပြောရတာ အကြိမ်ပေါင်း များလွန်းသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ဆရာမပေါက်စများ ထုံးစံအတိုင်း အမှားကိုကျူးလွန်မိသည်။ မှာခိုက်စေ့စေ့ကြည့်ကာ "နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းပြောရင် မင်းပါးစပ်ကို ပလတ်စတာတာနဲ့ ကပ်ထားမယ်" ဟူ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။ ဆယ်စက္ကန့်မျှပင် မကြာပါ။ "မှာခိုက် စကားပြောနေပြန်ပြီ" ဟု ချပ်က လှမ်းတိုင်သည်။ အတန်းသားများအား မှာခိုက် စောင့်ကြည့်ပေးရန် ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းထားသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် မှာခိုက် နောက်ထပ် စကားပြောလျှင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးမည်ဆိုတာ အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်မကြောမြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ယခု ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ အပြစ်မပေးဘဲ နေ၍မဖြစ်တော့။

အဲသည်တုန်းကအကြောင်းကို သည်ကနေ့မနက်မှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် ပြတ်ပြတ် ထင်ထင် မြင်နေဆဲဖြစ်သည်။ စားပွဲဆီသို့ ကျွန်မလျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်သည်။ အထဲက ပလတ်စတာခွေကို ယူသည်။ အစ နှစ်စ ညှပ်သည်။ ပြီးနောက် မှာခိုက်စပ်မှာ ကြက်ခြေခတ် ကပ်ထားလိုက်ပြီး အတန်းရှေ့ပြန် ရောက်လာ သည်။ သူ့ဘယ်လိုနေသလဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

"မှတ်ကရော...အခုတော့ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား" ဟု တွေးကာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရယ်နေမိသည်။ ကျွန်မသူ့ဆီပြန်သွားကာ ပလတ်စတာခွေ ပြန်ခွာပေးလိုက်တော့ တစ်ခန်းလုံး ဩဘာသံတွေ ညံသွားသည်။ ပါးစပ်လည်း ဟ၍ရရော သူပြောလိုက်သည့်စကားက ထုံးစံအတိုင်း " ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ" ဟူ၍ပင်။ နောက်နှစ်မှာ ကျွန်မ အလယ်တန်း (Junior High) အဆင့်တက်ကာ သင်တန်းသင် သင်ရသည်။ နှစ်တွေက အလျင်အမြန်ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ဘာမျှပင် ကြာသည်မထင်လိုက်ရဘဲ

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

မှာခိုက်တစ်ယောက် ကျွန်မ အတန်းသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ လူက အရင်ကထက် ပိုချောလာသည်။ အပြောအဆိုက အရင်အတိုင်း ယဉ်ကျေးဆဲပင်။ သို့သော် ကိုးတန်းမှာ ကျွန်မသင်သည့် သင်တန်းသစ်က အတော်ကြိုးစားပြီး လိုက်ရသည် ဖြစ်ရာ မှာခိုက်တစ်ယောက် အရင်ကလို စကားများများ မပြောနိုင်ခဲ့။

တစ်ခုသော သောကြာနေ့တွင်မူ အခြေအနေက နည်းနည်း ပိုဆိုးနေခဲ့သည်။ အဲသည် ရက်သတ္တပတ်တစ်ခုလုံး သင်တန်းသစ် သင်ခန်းစတစ်ခုကို အတန်းသားများ အကြိတ်အနယ် ကြိုးပမ်း တွက်ချက်ခဲ့ရသည်။ သင်ခန်းစကခက်တော့ ကလေးတွေ စိတ်ပင်ပန်းကာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးလည်း ခါတိုင်းလို သည်းညည်းမခံနိုင်ဘဲ အလွယ်တကူ စိတ်တိုနေကြသည်။ သို့နှင့် အခြေအနေတွေ သည့်ထက် ဆိုးရွားမသွားမီ ထိန်းသိမ်းရန် အစီအစဉ်တစ်ခု ကျွန်မပြုလုပ်သည်။

ကျွန်မအစီအစဉ်က အတန်းသားတစ်ဦးချင်းအား မိမိအတန်းဖော်များအမည်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နည်းနည်းစီချ၍ တန်းစီလျက် ဗလာစာရွက်တွင် ရေးချစေသည်။ ထို့နောက် အမည်တစ်ခုစီ၏အနီးတွင် ချန်ထားသည့် ကွက်လပ်အသီးသီး၌ ၎င်းအတန်းဖော်သူငယ်ချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိမြင်သည့် အကောင်းဆုံးအချက် တစ်ခုစီကို စဉ်းစားရေးသားကြစေသည်။ ထိုနေ့က ကျန်ရှိသည့် စာသင်ချိန်လေးမှာ ၎င်းထင်မြင်ချက်များ ရေးသားကြရင်းပင် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ အတန်းပြီးသည့်အခါ ကျောင်းသူကျောင်းသား အားလုံး သူတို့စာရွက်ကလေးတွေ ကိုယ်ဆီ ကျွန်မဆီအပ်ပြီး ပြန်ကြသည်။ ချပ်က ကျွန်မကို ပြုံးပြ သွားသည်။ မှာခိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း "ကွန်တော့်ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အားလပ် ရက်မှာ ဆရာမ ပျော်ရွှင်ပါစေ" နှုတ်ဆက်သည်။

အဲသည် စနေနေ့မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတစ်ဦးစီ၏ အမည်ကို စာရွက်လွတ် တစ်ရွက်စီ ထိပ်တွင် ကျွန်မ ရေးထိုးပြီးနောက် ၎င်းတစ်ဦးစီနှင့် ပတ်သက်သည့် အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းအသီးသီးတို့၏ မှတ်ချက်များကို စီတန်း၍ ရေးချသည်။ တချို့အတွက် တစ်ရွက်ရေးရသည်။ တချို့အတွက် နှစ်ရွက်။ တနင်္လာနေ့ ရောက်သော အခါ အဲသည်စာရွက်များကို သက်ဆိုင်သူအသီးသီးသို့ ကျွန်မ ဖြန့်ဝေ ပေးလိုက်သည်။ သည်စာရွက်တွေဖတ်ကာ မကြာမီပင် တစ်တန်းလုံး ပြုံးလာကြတာ တွေ့ရသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

"ဟယ်...တကယ်လား၊ ငါက သူများတွေ ဒီကိစ္စ သတိထားမိမယ်တောင် မထင်ဘူး"
"ငါ့ကို သူများတွေ ဒီလောက် သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားဘူး"

စသည့် တီးတိုး မှတ်ချက်သံများ ကျွန်မကြားရသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သည်စာရွက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူ့ထံကမျှ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒ် မကြားရတော့ပါ။ စာသင်ချိန်အပြီးမှာ သူတို့အချင်းချင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ မိဘများကို ပြကြ ပြောကြတာတွေတော့ ရှိလေမလား မပြောတတ်ပါ။

သို့သော် အဲသည် ဝေဖန်ဆွေးနွေးမှုတွေ ရှိ၊ မရှိဆိုတာက အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးသည်က သည်စာရွက်တွေ ပေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူတို့တစ်တွေ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတန်းသူ အတန်းသားတွေအားလုံး ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာကြပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦးလည်း ယခင်ကနည်းတူ ခင်ခင်မင်မင် ပြန်လည် ဆက်ဆံလာကြပါသည်။

သည်လိုဖြင့် အချိန်တန်တော့လည်း မှာတို့အုပ်စု ကျွန်မလက်ကထွက်ကာ အတန်းသစ် အဆင့်ဆင့်တွေ တက်သွားကြပါသည်။ ကြားမှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်မ အပန်းဖြေခရီးမှ ပြန်လာတော့ မိဘများက ကျွန်မကို လေဆိပ်မှာလာကြိုကြသည်။ အိမ်သို့အသွား ကားပေါ်တွင် ရာသီဥတုအကြောင်း၊ ကျွန်မ ခရီးစဉ် အတွေ့အကြုံများ အကြောင်းတွေ မေးမြန်းပြောဆိုလာကြရင်း စကားစ နည်းနည်း ပြတ်သွားချိန်တွင် အမေက အဖေဘက်လှည့်ကာ အချက်ပေးသည့်လေသံဖြင့် "အဖေကြီး" ဟု ဆိုလိုက်သည်။ အဖေက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ စကားစသည်။

"အတ္တလွန်းမိသားစု ညတုန်းက ဖုန်းဆက်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပျက်နေတာတောင် နှစ်ပေါင်းကို မနည်းဘူး ကြာပြီနော်၊ မှာတစ်ယောက်လည်း ဘယ်လိုနေသလဲ မသိဘူး" ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

အဖေက တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ပြောသည်။

"မှာခံ ဝီယက်နမ်မှာ ကျသွားတယ်...၊ နက်ဖြန် သဂြိုဟ်မှာ၊ သူတို့မိသားစုက သမီးကို အသုဘ လိုက်ပို့စေချင်ကြတယ်"

သည်ကနေတိုင်အောင်ပင် အဖေ ကျွန်မအား မှာခံ ကွယ်လွန်သည့်သတင်းကို

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

လမ်းမကြီးပေါ်က ဘယ်နေရာမှာ ပြောပြခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်မ တိတိကျကျ အမှတ်ရနေဆဲ ဖြစ်သည်။

စစ်သည်တော်တစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းဟာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား များနှင့် ပြင်ဆင်နေရာချထားပုံကို ကျွန်မတစ်ခါမျှ မကြည့်မမြင်ဖူးပါ။ မှာခံ၏ ရုပ်သွင်က တကယ်ပင် ရင့်ကျက်ခန့်ညား၍ နေသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင်ကား မှာခံရယ်...မင်းသာ စကားပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ပလတ်စတာတွေ အားလုံး ငါပေးပစ်လိုက်မှာပါ ဟူ၍သာ ပြောဆိုနေမိခဲ့သည်။

အဲသည်နေ့က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မှာခံ၏ သူငယ်ချင်းတွေ အပြည့် ရောက်ရှိနေသည်။ ချာလီ၏ ညီမက တေးသီချင်း သီဆိုသည်။ သင်္ချိုင်းနေရာဘေးမှာ အနေရခက်လှသည့် အထဲ မိုးက ရွာချပြန်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုပြီးနောက် စစ်သည်တော်တစ်ဦးက ခရာမှုတ်သည်။

ထို့နောက် မှာခံကို ချစ်ခင်ကြသူများ သူ့ခေါင်းတလားအနီးသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချဉ်းကပ် ဖြတ်သန်းကြကာ သန့်ရှင်းရေး ရေစင်တော် ဖျန်းပတ်ကြသည်။

အားလုံးနောက်တွင်မှ ကျွန်မ မှာခံရုပ်ကလာပ်ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးသည်။

ခေါင်းတလားအနီး ကျွန်မရပ်နေဆဲ စောစောက ခေါင်းထမ်းရာတွင် ပါဝင်သည့် စစ်သားလေးတစ်ယောက် အနားကပ်လာကာ "မှာခံရဲ့ သင်္ချာဆရာမလား ခင်ဗျာ..." ဟု မေးသည်။

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ခေါင်းတလားကိုပင် မမှတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။ "ဆရာမအကြောင်း သူ အမြဲပြောတယ်" သူက ဆက်ပြောနေသည်။

ဈာပနအခမ်းအနား ပြီးသည့်နောက် မှာခံနှင့်တစ်တန်းတည်း တက်ခဲ့သည့်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ချာလီ၏ လယ်တောအိမ်သို့ နေ့လယ်စာစားရန်

သွားရောက်ကြသည်။ အဲသည်မှာ မှာခံ၏ အဖေနှင့် အမေလည်း ရောက်နေကြသည်။

ကျွန်မအား တွေ့ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင်။

"ဆရာမကို ပြစရာတစ်ခုရှိတယ်" မှာခံ၏ အဖေက ဆိုကာ သူပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်သည်။

"မှာခံ ကွယ်လွန်တဲ့အချိန် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဟောဒီဟာလေး တွေ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဆရာမ မှတ်မိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ နွမ်းကြေစုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သည့် ဗလာစာရွက်နှစ်ခုကို ရရှိစိုက် ထုတ်ယူသည်။ စက္ကူစများက ဖြန့်လိုက်ခေါက်လိုက် လုပ်ဖန်များသဖြင့် ခေါက်ရိုးနေရာမှ ပြတ်တောက်ကာ တိတ်စများနှင့်ပင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ကပ်ထားခဲ့ရပုံ ပေါ်နေသည်။ ကျွန်မ သေသေချာချာပင် ကြည့်စရာ မလိုပါ။ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းများရေးသည့် မှတ်တမ်းစာရွက်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။

"ဒီအတွက် ဆရာမကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဆရာမမြင်တဲ့အတိုင်း သူက ဒီဟာလေးကို သိပ် တန်ဖိုးထားတာ" မှတ်တမ်း မိခင်က ဆိုရှာပါသည်။ မှတ်တမ်း အတန်းဖော်တွေ ကျွန်မတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ချပ်က ရှက်ပြီးကလေးပြီးကာ "ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်စာရွက်လေးကို သိမ်းထားပါတယ်၊ အိမ်က ကျွန်တော့်စားပွဲ အပေါ်ဆုံး အံ့ဆွဲထဲမှာ အမြဲရှိတယ်"

"ချာလီကလည်း သူ့စာရွက်ကလေးကို လက်ထပ်ပွဲ အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ထည့်ထားခိုင်းတာ" ချာလီ၏ ဇနီးက ဝင်ပြောသည်။

"ကျွန်မမှာလဲ ရှိတယ်၊ ဒိုင်ယာရီထဲ ညှပ်သိမ်းထားတယ်" မာရီလင်က ဆိုသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ် အတန်းဖော်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗစ်ကီက လက်ပွေအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ဖွင့်ပြီး သူ့စာရွက် ကြေကြေမွေလေးကို ထုတ်ပြသည်။ "ကျွန်မကတော့ ဒါလေးကို အမြဲ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားတယ်၊ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးလည်း သူတို့စာရွက်တွေ ရှိရှိသေသေ သိမ်းထားကြမှာပါ" ဟူ၍ သူကဆိုသည်။

သည်ဟာတွေ ကြားရပြီးသည့် နောက်တွင်တော့ ကျွန်မ လုံးဝ ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ အဲသည်နေရာမှာပင်ထိုင်ကာ ကျွန်မငိုချလိုက်မိပါသည်။ မှတ်တမ်းစာရွက်များကို နောက်ထပ် ဘယ်သော အခါမျှ တွေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့သည့် သူငယ်ချင်းများအတွက်ပါ ကျွန်မ ငိုလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Helen P. Mrosia ၏ All The Good Things] (ဖေ့မြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၄။ ကျွန်တော် သိသင့်သမျှ အရာအားလုံး သူငယ်တန်းကတည်းက သင်ခဲ့ပြီးပါပြီ

ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေမည်၊ ဘာတွေလုပ်မည်၊ ဘယ်ပုံဖြစ်ရမည်ဆိုတော့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသင့်သိထိုက်သည့်အရာအများစုကို သူငယ်တန်းမှာကတည်းကပင် ကျွန်တော်သင်ယူခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

အသိဉာဏ် အမြော်အမြင်ဟူသည် တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်ဆိုသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရှိသည် မဟုတ်၊ မူကြိုကျောင်းက ကလေးကစားသည့် သဲကျင်းထဲမှာပင် ရှိနေပါသည်။ အဲသည်မှာ ကျွန်တော် သင်ခဲ့ သိနားလည်ခဲ့ရတာတွေက အများကြီး။

ဘယ်အရာမဆို အများနှင့် ဝေမျှယူရမည်။

မတရားမလုပ်ရ။

သူတစ်ပါးကို မရိုက်ရ။

ပစ္စည်းတစ်ခု ယူကိုင်ပြီးလျှင် မူလနေရာမှာ ပြန်ထားရမည်။

ကိုယ်ရှုပ်ထားသည့် အမှိုက် ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းရမည်။

ကိုယ့်ဥစ္စာမဟုတ်ဘဲ မယူရ။

ကိုယ့်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ထိခိုက်နာကျင်သွားလျှင် တောင်းပန်ရမည်။

အစာမစားမီ လက်ဆေးရမည်။

အိမ်သာသွားပြီးလျှင် ရေဆွဲခဲ့ရမည်။

ကွတ်ကီ(ဘီစကစ်)နှင့် နွားနီသည် ပူပူနွေးနွေး စားသုံးမှ ကောင်းသည်။

ဘဝကို မျှတစုံလင်စွာ နေထိုင်ရမည်။

စာနည်းနည်းဖတ်ရမည်။

ဦးနှောက်က နည်းနည်း စဉ်းစားရမည်။

ပုံဆွဲရမည်၊ ဆေးခြယ်ရမည်၊ သီချင်းဆိုရမည်၊ ကရမည်၊ ကစားရမည်၊ အလုပ်လုပ်ရမည်။

အားလုံး နည်းနည်းဆီ နေစဉ်လုပ်ရမည်။

ပြီးတော့ ...

နေလယ်ခင်းမှာ တစ်ရေးအိပ်ရမည်။

အပြင်ထွက်လျှင် ယာဉ်အသွားအလာကိုကြည့်၊ သူငယ်ချင်းနှင့် လက်တွဲ မခွဲမခွာဘဲ ကူးရမည်။

လောကကြီးထဲက အံ့သြစရာတွေကို ကြည့်တတ် မြင်တတ်ရမည်။

ပလက်စတစ်ခွက်ထဲက သစ်စေ့လေးကို သတိရ၊ အမြစ်က အောက်ဘက်ထိုးဆင်းသွားပြီး ပင်စည်က အပေါ်ထောင်တက်လာခြင်းသည် ဘာကြောင့်လဲ။ သည်ကိစ္စ ဘယ်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်သစ်စေ့လေးအတိုင်း အံ့သြစရာ။ ပြီး ရွှေငါးလေးတွေ၊ ဟမ္မစတာ ကြွက်ကြီးတွေ၊ ကြွက်ဖြူလေးတွေအပြင် စောစောက ပြောခဲ့သည့် ပလက်စတစ်ခွက်ထဲက သစ်စေ့လေးသည်ပင် တစ်နေ့မှာ သေဆုံးရမည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

အဲသည်နောက် ဒစ်စ် (ကောင်လေး) နှင့် ဂျိန်း (ကောင်မလေး) ပါသည့် စာအုပ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်စမ်းပါ။ သင်ပထမဆုံး သင်ရသည့် သင့်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဝေါဟာရက ဘာလဲ။ Look ကြည့်ပါ တဲ့။ မှန်သည်။ လိုက်ရှာကြည့်ပါ။ သင်သိချင်သည့်အရာမှန်သမျှ အဲသည်စာအုပ်ထဲ တစ်နေရာရာမှာ ပါသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပါသည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ပါသည်။ လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ သစ်ပင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ ဆက်စပ်ရပ်တည်နေပုံကို ပြသည့် ecology သဘောတရားကိုလည်း သူ့အထဲမှာ တွေ့ရမည်။ နိုင်ငံရေး၏ သဘောကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်စားမိသည်။ အသိဉာဏ်ရှိစွာ အသက်ရှင် နေထိုင်ရန် နည်းလမ်းများ လည်း သူပေးထားသည်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေ အားလုံးသား နေ့လယ် ၃ နာရီမှာ ကွတ်ကီ ပူပူစား၊ နွားနို့ပူပူလေးသောက်ကာ စောင်လေးကိုယ်စီခြုံပြီး တစ်ရေးအိပ်ကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာကြီး ယခုထက် မည်မျှပို၍ အေးချမ်းသွားပါမည်နည်း။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အသီးသီးမှာ “ကိုယ် ကိုင်မိသည့်ပစ္စည်းကို မူလတွေ့ခဲ့သည့်နေရာမှာ ကိုယ်ပြန်ထားမည်၊ ကိုယ်ရှုပ်သည့် အမှိုက်ကို ကိုယ်ပြန်ရှင်းမည်” ဟူသော မူဝါဒကိုယ်စီ တိတိကျကျ ချထားမည်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ဆိုလျှင်ကော သည်ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လောက် သာယာလှပ သွားပါမည်နည်း။

ပြီး...စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ အသက်အရွယ် ဘယ်မျှရှိသည်ဖြစ်စေ အပြင်လောက ကမ္ဘာထဲထွက်သည့်အခါ လက်ချင်းမြီမြီတွဲ၍ မခွဲမခွာ သွားကြမည်ဆိုလျှင် အားလုံးအတွက် မည်မျှ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်သွားပါမည်နည်း။

[မူရင်း။ ။ Robert Fulghum ၏ All I Really Needed To Know I Learned In Kingdergarten] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၅။ အားတက်ဖွယ် ဈာပန အခမ်းအနားတစ်ခု

ဆရာမ ဒွန်နာ၏ စတုတ္ထတန်းသင်ခန်းစာလေးမှာ မြင်နေကျ အခြားသင်ခန်းစာများနှင့် မခြားလှ။ ကလေးတွေ စာရေးစားပွဲကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသည်။ ခုံတန်း ငါးတန်း၊ တစ်တန်းမှာ ခြောက်ခု။ ဆရာမ စားပွဲက အတန်းရှေ့မှာ။ ကျောင်းသားတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်။ မှတ်တမ်းဘုတ်မှာ ကလေးတွေ ဆောင်ရွက်နေသည့် ကျောင်းသင်ခန်းစာအမည်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ခြုံကြည့်လိုက်လျှင်တော့ သမရိုးကျ မူလတန်းသင်ခန်းစာ တစ်ခန်းလိုပင် ထင်ရသည်။ သို့သော် သည်အခန်းထဲ ဝင်သည်နှင့်ပင် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခံစားမိလိုက်သည်။ အပေါ်ယံက ငြိမ်သက်နေသော်လည်း ကလေးတွေအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေကြသည်။

ဒွန်နာက လုပ်သက်ရင့် ဆရာမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားယူရန် နှစ်နှစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ သူက ပုံမှန် သင်ကြားရေးအလုပ်အပြင် ကျွန်တော်စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည့် ဖွံ့ဖြိုးရေး မွမ်းမံ သင်တန်းသို့လည်း ဆန္ဒအလျောက် တက်ရောက်နေသူဖြစ်သည်။ သည်သင်တန်း၏ အဓိက ဦးတည်ချက်က ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလေးများအား ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ်အပါအဝင် စိတ်ထား ကောင်းများ ကိန်းအောင်းလာအောင်

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ပျိုးထောင်လေ့ကျင့်ပေးရေး ဖြစ်သည်။ ဒွန်နာအလုပ်က သင်တန်း တက်ရန်နှင့် သင်တန်းက ပို့ချပေးလိုက်သည့် သဘောတရားများကို စာသင်ခန်းတွင်းမှာ လက်တွေ့ အသုံးပြု ကြည့်ရန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က စာသင်ခန်းတွေ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ သင်ခန်းစာများ လက်တွေ့အသုံးပြုမှု ထိရောက်အောင်မြင်အောင် အားပေးကူညီရန်ဖြစ်သည်။

စာသင်ခန်းနောက်ပိုင်းရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ အတန်းကို ကျွန်တော် အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ ကောင်းသားအားလုံးပင် ဆရာမပေးထားသောအလုပ်တွင် အာရုံစိုက်နေကြသည်။ သူတို့စိတ်ကူး၍ ရသမျှကို ဗလာစာရွက်တစ်ခုတွင် ချရေးနေကြခြင်းပင်။ ဘာစိတ်ကူးတွေလဲ။

ကျွန်တော့်အနီးရှိ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူလေးက သူမ၏စာရွက်တွင် “ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ဟူသည်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရေးချနေသည်။
“ဘောလုံးကို အလယ်တန်းကစားသူများထက်ကျော်အောင် ကျွန်မ မကန်နိုင်”
“ဒက်ဘီ ကျွန်မကိုခင်လာအောင် ကျွန်မ မလုပ်နိုင်”

သူမ၏ စာရွက်မှာ တစ်ဝက်ခန့် ပြည့်နေပြီ။ သို့သော် ရပ်မည့်အရိပ်လက္ခဏာ လုံးဝမပြ။ ဆက်ပြီးသာ စဉ်းစားလိုက် ချရေးလိုက်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကိုင်နေသည်။ ကျွန်တော် ခုံတန်းတွေကြား လျှောက်သွားကာ ဟိုသည် ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ အားလုံးပင် သူတို့ မလုပ်နိုင်သော အရာတွေချည်း တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ရေးချနေကြသည်။

“ကျွန်တော် ဆယ်ကြိမ်ပြည့်အောင် ဒိုက်(ဗ)ထိုး၍မရ”
“ဘေ့စဘောကို ဘယ်ဘက်ကွင်းစည်းကျော်အောင် ကျွန်တော်မရိုက်နိုင်”
“ကျွန်တော် ကွတ်ကီစားရလျှင် တစ်ခုတည်းနှင့် ဘယ်တော့မှ မတင်းတိမ်နိုင်”
သည်ဟာတွေ လိုက်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သိချင်လာသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာအတွက် ဒါတွေ ရေးနေကြသလဲ။ သည်ကိစ္စ ဆရာမကိုမေးကြည့်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာမအနီး ရောက်လာတော့ သူလည်း ဒါတွေပဲ သဲသဲမဲမဲရေးနေတာ တွေ့ရသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

အနောက်အယုတ်မပေးတာ ကောင်းပါတယ်ဟု တွေးမိပြီး တစ်စေ့တစ်စောင်းသာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မ၏မိခင်ကို ဆရာမနှင့်လာတွေ့ရန် ကျွန်မခေါ်၍မရ”
“သမီးအား ကားဓာတ်ဆီဖြည့်ရန် ကျွန်မခိုင်း၍မရ”
“အလန်အား လက်သီးအစား စကားကိုအသုံးပြုရန် ကျွန်မပြော၍မရ”
ဘာကြောင့် ကလေးတွေရော ဆရာမပါ အပြုသဘောဆောင်သည့် “ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်သော အရာများ” ကို မရေးဘဲ အပျက်သဘောဖြစ်သည့် “မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ဆိုသည်ကို ရေးနေရသနည်း ဆိုတာ မေးချင်လှသည်။ သို့သော် လတ်တလော အခြေအနေ မပေးသည်နှင့် နောက်ဘက်ပိုင်းရှိ စောစောက ခုံမှပင် အသာပြန်ထိုင်ကာ ဆက်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့် သူတို့ ရေးနေကြသည်။ အတော်များများပင် စာတစ်မျက်နှာ ပြည့်သွားကြသည်။ အချို့က နောက်တစ်မျက်နှာ ဆက်ရေးနေသည်။
“အခုရေးနေတဲ့ တစ်ခုပြီးရင် တော်ပြီ၊ နောက်ဆက်မရေးနဲ့တော့၊ ဒွန်နာက ကလေးတွေကို ရပ်နားခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မိမိတို့ ရေးပြီးသား စာရွက်များကို ခေါက်ပြီး ယူလာကြရန် ညွှန်ကြားသည်။ အဲသည်နောက် ကလေးများအားလုံး “ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ ရေးမှတ်ထားသည့် စာရွက်ခေါက် အသီးသီးကို ဆရာမအနီးရှိ ဖိနပ်ဘူးခွံထဲသို့ ထည့်ကြသည်။

ကလေးများ၏ စာရွက်တွေ စုံပြီးသည့်နောက် ဒွန်နာက သူမ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဘူးခွံကို အဝုံးပိတ်လိုက်ပြီး ချိုင်းကြားမှာညှပ်ကာ အခန်းပြင်ဘက် ထွက်လာသည်။ အပြင်ခန်းမ အတိုင်း လျှောက်ထွက်သွားရာ တပည့်တွေ သူ့နောက်က တန်းစီ၍ လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်က။

ခန်းမကြီး အလယ်ပိုင်းနားလောက်တွင် စတိုခန်းရှိသည်။ ဒွန်နာက စတိုခန်းထဲ ဝင်ရောက်ရှာဖွေပြီး ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဂေါ်ပြားကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၊ ဖိနပ်ဘူးကို နောက် တစ်ဖက်က ကိုင်ကာ တပည့်များကို ဦးဆောင်လျက် ကျောင်းကစားကွင်း၏ ဟိုအဝေးဆုံး ထောင့်ဘက်ဆီသို့ ဒွန်နာ ချီတက်သွားသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

အဲသည်နားမှာ သူတို့ တွင်းတူးကြသည်။

လက်စသက်တော့ သူတို့ “မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရန် စီမံနေကြခြင်းပဲကိုး။

ကလေးတိုင်းလိုလိုက တစ်ချက်လောက်တော့ ဝင်တူးချင်ကြသဖြင့် သူတို့ကို အလှည့်ပေးနေရ သည်ဖြစ်ရာ တွင်းတူးချိန် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသွားသည်။ သုံးပေအနက်လောက်မှာ တွင်းတူးရပ်သည်။ “ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ကို တွင်းအောက်ခြေမှာ နေရာချပြီးနောက်တွင် အလျင်အမြန် မြေပြန်ဖို့ကြသည်။

၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ သုံးဆယ့်တစ်ဦး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သင်္ချိုင်းမြေပုံ နံဘေးမှာ ရပ်ကြသည်။ သူတို့အသီးသီး၏ စာတစ်မျက်နှာ အပြည့်မျှစီရှိသည့် “မလုပ်နိုင်သောအရာ” တွေသည် မြေကြီးအောက်ရှိ ဖိနပ်ဘူးထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီ။ သူတို့သာမဟုတ်၊ ဆရာမ၏ မလုပ်နိုင်သော အရာများလည်း အဲသည်အထဲမှာ ပါသည်။ သည်အချိန် ဆရာမက ကြေငြာသည်။ “သားတို့ သမီးတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ကြ၊ အားလုံး ဦးညွတ်ကြ”

ချက်ချင်းပင် ကလေးများအားလုံး သင်္ချိုင်းမြေပုံကို ပတိုင်းကာ လက်ချင်း ချိတ်တွဲလိုက်ကြသည်။ သည်နောက် ခေါင်းတွေငုံ့ကာ ဆရာမအသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဆရာမဒွန်နာက သေဆုံးသူအတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားသည်။

မိတ်ဆွေများ... သည်ကနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ “ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ” အတွက် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဒီကမ္ဘာမြေမှာ ကျွန်ုပ် တို့နဲ့အတူ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝများအပေါ် ရိုက်ခတ်လွှမ်းမိုးမှု ရှိခဲ့ပါတယ်။ တချို့ လူများ အပေါ်မှာဆိုရင် ပိုလို့တောင် လွှမ်းမိုးမှု ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အမည်နာမကို စာသင်ကျောင်းတွေ၊ မြို့တော်ခန်းမတွေ၊ ပြည်နယ် လွှတ်တော်ရုံးတွေသာမက သမ္မတအိမ်တော် အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ အများပြည်သူ ဆိုင်ရာ နေရာဌာနတိုင်းမှာ ပြောဆိုနေခဲ့ကြရကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ ပြောကြားလိုပါတယ်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

“... ယခု သည်ကနေ့မှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ “ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ” အတွက် နောက်ဆုံး လဲလျောင်းရာ နေရာကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါပြီ။ သူ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးကျောက်စာတိုင် တစ်တိုင်လည်း အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ။ သူကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့ မောင်၊ညီ၊ညီမ များဖြစ်တဲ့ “ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ပါတယ်” “ကျွန်တော်/ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်” “အခု ချက်ချင်း ကျွန်တော်/ကျွန်မ ထ လုပ်မယ်” တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ကွယ်လွန်သူလောက် လူသိမများ မထင်ရှားကြပါဘူး။ သူ့လောက်လည်း တန်ခိုးစွမ်းအား မကြီးမားကြပါဘူး။ သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအား တက်လာပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ ကွယ်လွန်သူ သားချင်းထက်တောင်ပိုကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ထင်ရှားပြသလာပါလိမ့်မယ်။

“... ကျွန်တော်/ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများသည် ထာဝရငြိမ်းချမ်းစွာ နားနေအိပ်စက် နိုင်ပါစေသတည်း။ သူမရှိသည့်နောက်၌ လူအားလုံးတို့ပင် မိမိတို့ဘဝကို မိမိတို့ထူထောင်ကာ ရှေ့သို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေသတည်း”

ထိုနေ့ ဈာပန အခမ်းအနားတွင် ဆရာမဒွန်နာ ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း သူမ၏တပည့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားလေးများအဖို့ သည်ကနေ့ အတွေ့အကြုံကို ဘယ်သောအခါမျှ မေ့ပျောက်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေမိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သူတို့လုပ်ရပ်သည် ဘဝအတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါသော “သင်္ကေတ” လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဲသည်နေ့ အတွေ့အကြုံသည် သူတို့၏ သိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်ထဲမှာပါ ထာဝရစွဲကပ် ကိန်းအောင်းသွားမည့် လက်ယာဦးနှောက်ခြမ်း အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

“မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ကို ရေးသားခြင်း၊ ၎င်းတို့ကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူအတွက် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားခြင်း စသည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သော အလုပ်များကို တမင်တကာ စီစဉ် လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ ဆရာမတစ်ဦးအဖို့ လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒွန်နာကတော့ ထိုမျှနှင့်ပင် မကျေနပ်သေး။ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားပြီးသည့်နောက်တွင် တပည့်များကို

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

စာသင်ခန်းဘက်သို့ ပြန်လည်ချီတက်စေပြီး ဣပနအထိမ်းအမှတ် စားသောက်ပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပသည်။

“မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ကွယ်လွန်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် ကွတ်ကီ၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်နှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်များ သူတို့စားသောက်ကြသည်။ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ၏ အစီအစဉ်တစ်ရပ်အဖြစ် ဒွန်နာက ကတ်ထူစက္ကူချပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်တောက်ကာ ကမ္ဘာဦးကျောက်စာတိုင်တစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ “ကျွန်တော်/ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်သော အရာများ” ဟူသော နာမည်စာလုံးကို စာချပ်အထက်ပိုင်းတွင်ရေးပြီး ကွယ်လွန်သော နေ့ရက်ကို အောက်၌ ရေးထိုးသည်။ စက္ကူကမ္ဘာဦးကျောက်စာတိုင်ကို ဒွန်နာ၏စာသင်ခန်း၌ ထိုနှစ်တစ်နှစ်လုံး ဆက်လက်ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသားတစ်ယောက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်/ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ပါ ဟူသော စကားကို ယောင်မှားပြောဆိုမိပါက ဒွန်နာက အဆိုပါသင်္ချိုင်းကျောက်စာကို လှမ်း၍ ညွှန်ပြလေ့ရှိသည်။ သည်အခါ တပည့်ဖြစ်သူလည်း “မလုပ်နိုင်သော အရာများ” သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဟူသည်ကို ချက်ချင်း ပြန်လည်အမှတ်ရကာ မိမိ၏စကားကို ပြန်ပြင်မိရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ဒွန်နာ၏ တပည့်တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ သူမသာလျှင် ကျွန်တော်၏တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ကမူ တစ်သက်မမေ့နိုင်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခု သူမထံမှ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့် သည်ကနေ့ကာလတိုင်အောင်ပင် “မလုပ်နိုင်ပါ” ဆိုသော စကား တစ်ခွန်းကြားမိတိုင်း စတုတ္ထတန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလေးများ၏ ဣပနအခမ်းအနားကို ကျွန်တော် ပြန်လည်မြင်ယောင်မိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကလေးများနည်းတူပင် “မလုပ်နိုင်သော အရာများ” သေဆုံးခဲ့ပြီးပြီ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေမိပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Chick Moorman ၏ Rest In Peace: "I Can't" Funeral] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

၁၆။ တန်ခိုးရှိသော ကျောက်စရစ်ခဲများ

“ဒီဟာတွေ ဘာအသုံးဝင်မှာမို့လို့ ကျွန်တော်တို့ သင်နေရမှာလဲ”

တပည့်တွေထံမှ ကျွန်တော်ကြားရသမျှ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ စောဒက တက်မှုတွေထဲမှာ သည်စကားက အကြိမ်အရေအတွက် အများဆုံးဖြစ်၏။

အဲသည်စကား ကြားရတိုင်း ကျွန်တော် ဟောသည် ပုံပြင်လေးကို ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါက ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေထိုင်သူ လူမျိုးတစ်စုဟာ ညဘက် စခန်းချရပ်နားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ရုတ်တရက် သူတို့နေရာကို အလင်းတန်းကြီးတစ်ခု ထိုးကျလာတယ်။ ဒါဟာတော့ ထက်ကောင်းကင်က တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးပဲလို့ သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ ဗျာဒိတ်တော်များ သူတို့အတွက် အထူးမြွက်ကြားတော်မူလေ မလဲလို့ မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စားနားထောင် ကြတယ်။

အတန်ကြာပြီးနောက် အသံတော် ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ရနိုင်သလောက် ကောက်ကြ။ ပြီးတော့ ကုန်းနီးအိပ်တွေထဲမှာ ထည့်။ တစ်နေ့ ခရီးသွားပြီး နောက်နေ့ညမှာ သင်တို့ ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်။ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

သည်လို ပြောပြီးတဲ့နောက် ပျောက်သွားတယ်။

ဒီလူတွေအားလုံး စိတ်ပျက်ဒေါသထွက်ကြတယ်။ အချင်းချင်း ပွစိပွစိ ပြောဆိုကျန်ရစ် တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ချမ်းသာသုခ ခံစားရဖို့၊ ကမ္ဘာလောကရဲ့အကျိုးကိုလည်း သယ်ပိုးနိုင်စေဖို့ ကြိုးကျယ်တဲ့ ဉာဏ်အမြင်တွေ ဖွင့်ဟမြွက်ကြားမသွားဘဲ

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

အမိတ္တမရှိတဲ့ အသေးအမွှားအလုပ်ကိုသာ ခိုင်းသွားတယ် ဆိုပြီး
မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရောင်အဝါ ထိန်းလင်းစွာနဲ့လာတဲ့
ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တာကြောင့် သူမိန့်မှာချက်ကို လုံးလုံးလျားလျားတော့
လျစ်လျူမရှုဘူး။ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောဆိုရင်းနဲ့ပဲ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ
တစ်လုံးနှစ်လုံးစီလောက်တော့ ကောက်ပြီး ကုန်းနီးအိတ်တွေထဲ ထည့်ကြတယ်။
နောက်နေ့တစ်နေ့လုံး ခရီးနှင့်ကြပြီး ညဘက် စခန်းချရပ်နားကြတော့
ကုန်းနီးအိတ်တွေထဲ နှိုက်မိတဲ့အခါ သူတို့ကောက်ခဲ့တဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်လုံးစီဟာ
စိန်တစ်လုံးစီ ဖြစ်နေတာ သွားတွေရတယ်။

စိန်တွေရလာတော့ သူတို့ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ များများ
မကောက်မိလေခြင်းလို့လည်း အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းမိရပြန်တယ်။

သည်ပုံပြင်၏ အဆိုမှန်ကန်လှပုံအကြောင်းကို စောစောပိုင်းကာလ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့ရသည့် တပည့်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်က သာကောဆောင်ခဲ့သည်။

တပည့်အမည်က အလန်။

ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ၌ အလန်၏အမိက ဘာသာရပ်မှာ “ပြဿနာ” ဖြစ်ပြီး
တွဲဖက်အဖြစ် “ပြစ်ဒဏ်စုံ” ဘာသာကို သူယူခဲ့၏။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း
အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ ဗိုလ်ကျခြင်း ပညာကို သူစွမ်းစွမ်းတမံ လေ့လာခဲ့ပြီး “အတိုအရှည်”
ဘာသာ၌ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့၏။

သည်တုန်းက ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်လုပ်သည့် အစီအစဉ် တစ်ခု ရှိသည်။

နေ့စဉ် တပည့်များအား တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများ၏ အဆိုအမိန့်စကားတစ်ခွန်းစီကို
ကျက်မှတ်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲတွင် နာမည်ခေါ်သည့်အချိန် ကျွန်တော်က
နာမည်နှင့်အတူ အဆိုအမိန့်စကား တစ်ခု၏ အစပိုင်းကို တိုင်ပေးလိုက်လျှင်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ကျောင်းသားက အဆုံးပိုင်းကို ဆက်ဆိုပြီးမှ “ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ထူးရသည်။

“အဲလစ်အာဒမ်(စ)၊ ‘ ကြိုးစားအားထုတ်နေသရွေ့ သင်မရှုံး’...”

“ ‘လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားပြီ ဆိုလျှင်ကား သင် လုံးဝ ရှုံးပေပြီ’ ရှိပါတယ် ဆရာ ”

အဲသည်လို။

တစ်နေ့ တစ်ပုဒ်ဆိုတော့ တစ်နှစ်ကုန်သည့်အခါ အဆိုအမိန့် ၁၅၀ မျှ သူတို့
ကျက်ဖူးသွားကြသည်။

“သင်တတ်နိုင်မည် ထင်မလား၊ မတတ်နိုင်ဘူး ထင်သလား၊ မည်သို့ ထင်သည်ဖြစ်စေ
သင့်အထင် မှန်ပါလိမ့်မည်”

“အတားအဆီး မြင်နေသည်ဆိုက ပန်းတိုင်ကို သင်မြင်နိုင်မည်မဟုတ်တော့”

“အဆိုးအပြစ်ဝါဒီ(cynic) ဟူသည် ဈေးနှုန်းတွေ အားလုံးသိပြီး မည်သည့်ပစ္စည်း၏
တန်ဖိုးကိုမျှ မသိသောသူကို ဆိုသည်” စသည်များ။

နပိုလီယန်ပေးဟ်၏ “သင့်အာရုံထဲတွင် မြင်ယောင်မှန်းဆ၍ ရမည်၊ ဖြစ်ရမည်
ဟူ၍လည်း ယုံကြည်မည်ဆိုလျှင် ထမြောက်အောင်မြင်မှာ မူချ ဖြစ်သည်” ဟူသော
စကားလည်း ပါသည်ပေါ့။

အဲသည်လို အဆိုအမိန့်တွေ နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုရသည့် ကိစ္စကို မကျေမနပ်အဖြစ်ဆုံးက
အလန် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရ၍ ထွက်သွားသည့်နေ့အထိအမြဲ ပူညံ ပူညံ၊ပြင်ပ
ရောက်သွားပြီးသည့်နောက် ငါးနှစ်မျှ ကျွန်တော်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား သည်။
တစ်နေ့ မှာတော့ သူ ဆက်သွယ်သည်။ လောလောဆယ် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ အနီး
အနားရှိ ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ကျောင်း၏အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်တက် ရောက်
လျက်ရှိသည်။ ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် နေရသည့် ကာလ ပြီးဆုံးသွားသည်မှာ ဘာမျှမကြာသေး။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကျောင်းမှ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် သူ၏ ဆိုးသွမ်းမှုများအတွက် သက်ငယ်တရားရုံးသို့ ရောက်သည်။ ထို့နောက် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် လူငယ်ပြုပြင်ရေးစခန်းသို့ အပို့ခံရသည်။ တစ်နေ့၌မူ သူ့ဘဝကို သူအလွန်အမင်း စက်ဆုပ်သလို ခံစားမိလာကာ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်လုံးရှိ သွေးကြောများကို ဘလိပ်စားနှင့်လှီးပြီး သေကြောင်းကြံစည်သည်။

အဲသည်တုန်းကအဖြစ်ကို သူ ပြန်ပြောပြသည်။

“လက်က စီးကျတဲ့ သွေးတွေနဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော့်အသက်ဝိညာဉ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ခွာနေတဲ့အချိန် ကျွန်တော် ဘာသွားသတိရသလဲ သိလား။ တစ်နေ့ အတန်းထဲမှာ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ပေးပြီး အကြိမ်နှစ်ဆယ်ရေးခိုင်းတဲ့ ကျွန်တော် သိပ်အမြင်ကပ်တဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခု ဆရာ၊ “ကြိုးစားအားထုတ်နေသရွေ့ သင်မရှုံး၊ လက်မြှောက်နောက်ဆုတ်သွားပြီ ဆိုလျှင်ကား သင် လုံးဝ ရှုံးပေပြီ” ဆိုတဲ့စကား၊ ဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း အဲဒီတော့မှ ချက်ချင်း ခေါင်းထဲ လင်းသွားတယ်။ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါ မရှုံးသေးဘူး။ အခုနေ သေလိုက်ရင် ငါ အရှုံးသမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ သေခဲ့ရတာဖြစ်မယ်။ ဒီလိုတွေးမိပြီး ရှိစုမဲ့စု အားကလေးနဲ့ အကူအညီ လှမ်းခေါ်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ အသစ် စ ခဲ့တာပဲ ဆရာ”

အလန်၏ ကိုယ်တွေ့က ပုံပြင်ထဲမှ လူစု၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် ဆင်တူပင် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွင် သူ စတင် သင်ကြားရစဉ်က ထိုအဆိုအမိန့်သည် ကျောက်စရစ်ခဲ ဖြစ်သည်။ တကယ် ဘေးဒုက္ခကြုံချိန် သူ့အား လမ်းပြကယ်တင်လိုက်နိုင်သည့် အချိန်တွင်ကား ကျောက်စရစ်ခဲသည် စိန်တုံး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သည်ကနေချိန်ခါမှာ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ရနိုင်သမျှ ကောက်ယူစုဆောင်းပါ။ နောက်တစ်နေ့ သင့်ဘဝ ခရီးလမ်းမှာ စိန်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မည်ဟူ၍ပဲ တိုက်တွန်းချင်ပါသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

[မူရင်း။ ။ John Wayne Schlatter ၏ The Magic Pebbles] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၇။ နော် ... ဖေဖေ ... နော်

ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားရဆုံး အရာတွေ ပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ကြေကွဲကျန်ရစ်သည့်အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့မြင်ယောင်တမ်းတမိသော အရာတွေသည် ထူးခြားလှပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စီမံကိန်းချ ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည့်အရာများ ၊ မေတ္တာတွေမျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်များ စသည့် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်မချ။ သေးသေးမွှားမွှားဟုထင်ရသော အရာတွေ၊ တစ်ချိန်က ဂရုမထားမိခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကလေးတွေက ရုတ်တရက် အမှတ်တရဖြစ်လာသည်။ မိမိလက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်သွားတာလေး အဲသည်တုန်းက အလုပ်များနေသဖြင့် အမှတ်မဲ့နေလိုက်မိတာ။ မိမိအားမျှော်လင့်အားထားသံနှင့် ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်း အဲသည်တုန်းက ဂရုတစိုက်နားမထောင်လိုက်မိတာ စတာလေးတွေ။

သည်သဘောကို လောလောဆယ် ဂျွန်ကာမိုဒီ တွေ့ရှိနေရသည်။ အင်္ဂါနေ့နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်။ သူ့အိမ်ဧည့်ခန်း ပြတင်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အပြင်မှာ လူတွေပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတာမြင်နေရသည့်အချိန် ။ သူက ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အလွန်အရေးကြီးသော အရာတွေအကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ရန်ကြိုးစားနေသည်။ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ချစ်မေတ္တာတွေဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ချမှတ်လာခဲ့သည့် စီမံကိန်းများ သို့သော် ဘယ်လောက်ကြိုးစားသော်လည်း အဲသည်အရာတွေက ခေါင်းထဲတွင် ပိပ်ပြင်ပြင် ထင်မလာ ၊ သူတို့ဆီမှာ အာရုံစူးစိုက်၍မရ။

သူ့အာရုံထဲ၌ အဲသည်အရာသည် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသလောက် ပီသခြင်း မရှိသည့်

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

နောက်ခံကားတစ်ချပ်ဖွယ်သာ ရှိနေသည်။ လောလောဆယ် သူ ထူးထူးခြားခြား အမှတ်ရနေသည်က သေးသေးမွှားမွှား အရာတစ်ခု။ သူထားရှိခဲ့သည့် ကြီးမားသောမေတ္တာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူရည်စူးလာခဲ့သည့် သူ့အစီစဉ်များ ၊ သူပြင်ဆင်ထားရှိခဲ့မှုများနှင့် နှိုင်းစာက ဘာမှပြောပလောက်စရာရှိသည့် အရေးကိစ္စလေးတစ်ခု ။

အဲဒါက စကားလေးတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သောရက်သတ္တနှစ်ပတ် သို့မဟုတ် သုံးပတ်လောက်က တစ်ခုသောညချမ်းမှာ သမီးငယ်လေး သူ့အားပြောခဲ့သည့် စကား။ ဒါသည်လည်း စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ ထူးခြားလွန်းလှသည် မဟုတ်။ ကလေးတွေပြောတတ်သည့် စကားလေးတစ်ခွန်းသာပဲဖြစ်သည်။ သို့သော်ယခု အဲသည်စကားလေးသည်သူနားထဲက မထွက်နိုင်။

အဲသည်ညကျမှ သူက အစုရှယ်ယာရှင်များသို့ တင်ပြရန် နှစ်ပတ်လည် အစီရင်ခံစာ မူကြမ်းကို ရုံးမှအိမ်သို့ ယူလာခဲ့မိသည် ။ သည်အစီရင်ခံစာက အလွန်အရေးကြီးသည် ။ သူ၏ အနာဂတ်သည်၎င်း ၊ ဇနီးသည်နှင့် သမီးငယ်လေးတို့၏ အနာဂတ်သည်၎င်း သည်ကုမ္ပဏီပေါ်တွင် အများကြီးမူတည်နေရာ သည်ကိစ္စကို သူအထူးဂရုစိုက်ဖို့ လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့်ညစာမစားမီ အစီရင်ခံစာကို တစ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်ရန် သူထိုင်သည်။ သည်စာ၌ အမှားအယွင်း အပြစ်အနာတစ်ခုမျှ ပါ၍မဖြစ်။

စာတစ်မျက်နှာလှန်ရုံရှိသေး ၊ သမီးငယ်လေး မာ့ချ် ရောက်လာသည်။ ချိုင်းကြားမှာ တစ်အုပ်တစ်အုပ်ညှပ်လျက်။ အဖုံးက အစိမ်းရောင် ။ သည်အပေါ်မှာ ပုံပြင် ဇာတ်လမ်း သရုပ်ဖော်ပုံလေးတစ်ခု ကပ်ထားသည်။

“ဖေဖေ ၊ဟောဒီမှာ” သမီးက ဆိုသည်။

သူလှည့်ကြည့်သည် ။ “ဪ .. စာအုပ်အသစ်ကလေးလား၊ လှတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ ၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒီထဲက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖတ်ပြမလားဟင်”

“ခဏနေဦး သမီးရယ်၊ ဖေဖေ မအားသေးဘူး”

သည်လိုပြောပြီး အစီရင်ခံစာကို သူဆက်ဖတ်နေသည်။ မာ့ချ် ကအနားမှာဆက်၍ ရပ်နေသည်။ အလုပ်ရုံ၌ အစားထိုးတပ်ဆင်သည့် စက်ယန္တရားသစ် အချို့ နှင့်စပ်လျင်း၍ အစုရှယ်ယာရှင်များအား ရှင်းလင်းတင်ပြသည့် အပိုဒ်ကိုဖတ်နေဆဲ မာ့ချ်အသံလေး

မဝံ့တဝံ့ ထွက်လာပြန်သည်။ “မေမေက ပြောတော့ ဖေဖေ ဖတ်ချင်ဖတ်ပြမှာတဲ့” အဖေအား မျှော်လင့်အားထားသံလေးဖြင့် သူပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသည့် စက္ကူပေါ်မှကျော်၍ ကြည့်သည်။ “အဖေ မအားလို့နော် သမီး၊ မေမေ့ကိုပြောပါလား၊ မေမေ ဖတ်ပြလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဖေဖေ အလုပ်များနေလို့နော် .. ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ” မာ့ချ် လေသံပျော့ပျော့ နှင့်ပင်ငြင်းဆန်နေသည်။ “မေမေက အပေါ်ထပ်မှာ ပိုလို့တောင်အလုပ်များနေသေးတယ်၊ ဖေဖေ သမီးကို ဒီတစ်ပုဒ်တည်းလေးပဲ ဖတ်ပြပါနော် ၊ ဟောဒီမှာကြည့် .. ပုံလေးနဲ့ ကြည့်စမ်း .. ပုံလေးကလှတယ်နော် ဖေဖေ”

“ဟာ .. ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတာပဲ၊ ပုံလေးက အပျံ့စားပဲနော် သမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ

ဒီညအလုပ်လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နောက်တော့မှ ...”

အဲဒီနောက်အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မာ့ချ် ဘာမှမပြော။ စာအုပ်ကိုသာ အဲသည်ပုံလှလှလေးပါသည့် စာမျက်နှာမှာဖွင့်လျက်သား ကိုင်၍ ရပ်နေသည်။

ကာမိုဒီ နောက်ထက်စာနှစ်မျက်နှာလောက် ဆက်လှန်ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ၁၂ လအတွင်းဈေးကွက်တွေ ရွှေ့ပြောင်းဖြစ်ပေါ်ပုံများ၊ ယင်းကြောင့်ဖြစ်သည့် ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် အရောင်းဌာနကချမှတ်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်၊ မိမိတို့ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးကွက်တွင် ထိန်းထားနိုင်ရေး ပို၍ အရောင်းတက်လာရေးအတွက် ရက်သတ္တပတ် များစွာ မျက်နှာစုံညီဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး ချမှတ်ခဲ့သည့်ကြော်ငြာအစီအစဉ် စသည်တို့ အကြောင်း သူညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အသေးစိတ် ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည့်အတိုင်း အသေးစိတ်ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ ... ပုံလေးကလည်းလှတယ် ပုံပြင်ကလဲ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းမှာဖေဖေရ” မာ့ချ်က ဆိုပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်း .. နောက်တော့မှ သမီးရယ်၊ အခုသွားတော့နော်”

“ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်ရင် ကြိုက်မှာဖေဖေ ရဲ့”

“အင်း .. ကြိုက်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မှနော်”

“ဟင် .. ဒါဆိုလဲ နောက်ဖတ်ပြနော်၊ နော် ဖေဖေ နော်၊ နောက်ကျတော့ဖတ်ပြပါနော် ”

“ဖတ်မှာပေါ့၊ ဖတ်မှာ .. စိတ်ချ သမီး”

သို့သော် မာ့ချ် ထွက်မသွားပါ။ အဲသည်နားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေသည်။
အတော်ကြီးကြာမှ စာအုပ်ကို သူ့အဖေ ခြေထောက်နားက ခွေးခြေလေးပေါ် တင်ပေးပြီး
သူဆိုသည်။

“ဖေဖေ အလုပ်အားတဲ့ အခါကျတော့ ဖေဖေ ဘာသာဖတ်ကြည့်နော်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
သမီးလဲကြားရအောင် ကျယ်ကျယ်လေးဖတ်ပေးနော်”

“စိတ်ချသမီး .. စိတ်ချ၊ နောက်တော့မှ”

ယခု ဂျွန်ကာမိုဒီ အမှတ်ရနေတာ အဲဒါလေးပဲဖြစ်သည်။ လာမည့်နှစ်များမှာ
ချစ်သမီးလေးအတွက် ဘာတွေလုပ်ကိုင်ပေးမည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်
အစီစဉ်များမဟုတ်။ သူ အမှတ်ရနေတာ လိမ္မာရေးခြားရှိလှသော သမီးငယ်လေး၏
အဲသည်နေ့ညက အပြုအမူလေးများပဲဖြစ်သည်။ အဖေလက်ကို
သူ့လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် မရဲတရဲ ကိုင်ကာ တိုးတိုးလျှိုးလျှိုးလေး ပြောသွားသည်။
“..ကိုယ်ဘာကိုယ်ပဲ ဖတ်နော်၊ ဖေဖေ ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါသာ သမီးလဲကြားရအောင်
ကျယ်ကျယ်လေး ဖတ်ပေးနော်” တဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ယခုတော့ အခန်းထောင့် စားပွဲလေးပေါ်က စာအုပ်ကို သူသွားကိုင်မိ
ခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးလေး ဆော့ကစားပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ချထားခဲ့သောကစားစရာ
ပစ္စည်းတစ်ချို့ ကိုသူတို့ကောက်စုကာ သည်စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ကြသည်။
စာအုပ်က အရင်လို အသစ်မဟုတ်တော့။ အစိမ်းရောင်ကတ်တူဖုံးက ပဲ့ချင်ရွဲ့ချင်နေပြီး။
အတွင်းစက္ကူတွေလည်း လှန်ထားသဖြင့် တွန့်နေပြီ။ သူက ရုပ်ပုံလှလှလေးရှိသည့်
စာမျက်နှာကို လှန်သည်။ ပုံပြင်ကို သူဖတ်သည်။ ရင်ထဲမှာကြေကွဲဆို့နှင့်နေသဖြင့်
စကားလုံးတွေ ပီသအောင် ဖတ်၍မရ။ နှုတ်ခမ်းတွေက မလှုပ်ရှားချင်။

အရေးကြီးသည့်ကိစ္စတွေ၊ စဉ်းစားရမည့် အကြောင်းအရာတွေ သူမစဉ်းစားတော့၊
လာမည့်နှစ်များစွာအတွက် သူ့ကြိုတင်မျှော်မှန်းခဲ့တာ အသေးစိတ် စဉ်းစားပြင်ဆင်ခဲ့တာ
တွေလည်း သူမတွေ့ချင်တော့။ သည်အခိုက်အတန့်မှ လမ်းထဲတရကြမ်းမောင်းဝင်
ခဲ့သည့် အရက်မူးသမား ကားမောင်းသူ လူရမ်းကားကြောင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကိုပင် သူ့အမှတ်မရတော့။ လူသေမှုဖြင့်
အဖမ်းဆီးခံရကာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ၎င်းလူဆိုးအပေါ်ထွက်မိသည့်
သူ၏ဒေါသများ၊ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးမှုများလည်း ဘယ်ဆီရောက်လေသည်မသိ။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

စင်စစ်တံခါးဝမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည့် ဇနီးသည်ကိုပင် သူမမြင်မိ။ အမျိုးသမီးက
မာ့ချ်ကလေးနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရန်အတွက် အဝတ်အစားလဲထားပြီးဖြစ်သည်။
အမျိုးသမီးမျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သို့သော်အသံမတုန်အောင် ကြိုးစားထိန်းပြီး
ခင်ပွန်းသည်အား လှမ်းပြောသည်။ “မောင် ... ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ၊ သွားကြစို့”
ခင်ပွန်းသည်က စာဖတ်နေသည်။

“တစ်ခါတုန်းက တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲက သစ်ခုတ်တဲလေး တစ်လုံးမှာ
မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်နေတယ်၊ သူကလေးရဲ့ ရုပ်သွင်ကချောမောလွန်းလို့
ငှက်ကလေးတွေတောင် တေးဆိုဖို့ မေ့ပြီးသူ့ကိုပဲ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်က
ငေးကြည့်နေမိတက်တယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ ... ”
သူက သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မာ့ချ်ကလေးလည်း
ကြားရအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပေးနေသည်။ သူ တစ်ကယ်ကြားရှာလေမည်လား
မသိ။

[မူရင်း ။ ။ Michael Foster ၏ Will You, Daddy?] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၈။ စိုက်သော အပင်၏အသီးကို

ကျွန်တော်အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရှစ်တန်းမှာ ဗိုလ်ကျနေသည့်
ကောင်တစ်ကောင်က ဗိုက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ အထိုးခံရသဖြင့် နာသည်၊
ဒေါသလည်းထွက်သည်။ သည့်ထက်အခံရခက်သည်က သူတစ်ပါးစော်ကားတာ
ခံရလေခြင်းဟု တန့်နဲ့တွေးကာ အရှက်ကြီးရှက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ကောင့်ကို ကလွဲစားချေလိုစိတ်တွေ အလွန်အမင်းပြင်းထန်ထကြွနေသည်။
မနက်ဖြန် စက်ဘီးတွေထားသည့်နေရာနားမှာ သည်ကောင့်ကိုစောင့်မည်၊ ပြီးလျှင်
အကြောင်းသိစေရမည်ဟု ကျွန်တော်ကြံစည်သည်။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သည်အကြံအစည်ကို အဘွား “နာနာ” အား

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောမိသည်။ ဧရာမ အမှားပင်။ ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဩဝါဒစကား မြွတ်ကြားတော့သည်။ အဘွားက တစ်ကယ်ပင် စကားကြောရှည်လှသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဩဝါဒမှာ စိတ်ညစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျားသည်။ သူပြောသည့်အထဲမှာ သည်ကောင့်ကိစ္စကို စိတ်ထဲသည်လောက် ထည့်ထားစရာ မလိုဘူးဟူသော အချက်တစ်ခု ပါတာတော့ ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။ “ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့ အကျိုးခံစားရမယ်” ဟူ၍ သူဆိုသည်။ အဘွားအမြဲ သည်စကားပဲ ပြောသည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိသည်။ သို့သော်တက်နိုင်သမျှ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကျွန်တော်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်းကောင်းတာတွေ ချည်း လုပ်သည့်အကြောင်း၊ သို့သော် ဖြစ်လာတာတွေက “အလကား ဖွတ်ကျား” တွေချည်းဖြစ်သည့်အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်သည်။ (ကျွန်တော် တကယ်ပြောစဉ်က “အလကား ဖွတ်ကျား” ဆိုသော စကားကိုတော့ မသုံးပါ။)

ကျွန်တော်ဘာပြောပြော အဘွားသဘောထားက ပြောင်းလဲ မသွား။ “မင်း လုပ်တဲ့ ကောင်းမှုတိုင်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် မင်းဆီကို ကောင်းတဲ့အကျိုးသယ်ဆောင်လာလိမ့်မယ်၊ လုပ်သမျှမကောင်းမှုဟာလဲ မကောင်းတဲ့အကျိုး မင်းဆီပြန်သယ်လာမှာပဲ” ဟူ၍ပဲ သူကဆိုသည်။ သည်စကားလုံးတွေ၏ အဓိပ္ပါယ်အနှစ်သာရကို ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် သိမြင်ဖို့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှ အချိန်ယူခဲ့ရသည်။ သည်အချိန် နာနာက ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် လာဇူးနာဟေးလ်(စ) ရှိသက်ကြီးရွယ်အို စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာမှာ ရောက်နေသည်။ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ကျွန်တော် သူ့ဆီသွားလျှင် နာနာကို ရှေ့ဘက်တံခါးဝက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြီး အသင့်ထိုင်နေတာ တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။ အဘွားကို လူအိုဆေးရုံသို့ မပို့ရသေးမီ နောက်ဆုံးအခေါက် ညစာစားထွက်စဉ်က အတွေ့အကြုံကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ အမှတ်ရနေသည်။ အဲသည်နေ့က ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်မှာ ဂေဟာနှင့်မဝေးလှသည့် မိသားစုစားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခု ဖြစ်၏ ။ နာနာ အတွက်အသားပြုတ်ကြော်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဟန်ဘာဂါ တစ်ခု မှာလိုက် သည်။ ဟင်းပွဲတွေရောက်လာ၍ ကျွန်တော်နည်းနည်းပါးပါး စားပြီး နာနာကို ကြည့်လိုက် တော့ သူဘာမှ မစားသေးတာ သတိပြုမိသည်။ ပန်းကန်ထဲမှ စားစရာတွေကို သူငေး၍ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ပန်းကန်ကို ဘေးရွှေ့လိုက်ပြီး နာနာပန်းကန် ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

အသားတုန်းကိုသေးသေးလေးတွေ ဖွဲပေးလိုက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့ ပြန်ချပေးသည် ။ အသားတုံးလေးတွေကို ခက်ရင်းနှင့် တုန်တုန်ရီရီ ထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲ ခက်ခက်ခဲခဲ ထည့်နေရှာသော အဘွားကိုကြည့်ရင်း ဟိုးအတိတ်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရကာ မျက်ရည်လည်လာသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းလေးဆယ်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်စားပွဲမှာ ထိုင်တတ်စ။ ချာတိတ်ကလေး။ ထမင်းစားတိုင်း အဘွားက ကျွန်တော့် ပန်းကန်ကိုယူကာ အသားကို ကျွန်တော် စားနိုင်လောက်သည့် အတုံးသေးသေးလေးတွေဖြစ်အောင် ဖျင်ပေး ဖွဲပေးသည်။ အဲသည်တုန်းက လုပ်ခဲ့သည့် အဘွား၏ သူတစ်ပါးအပေါ်ကောင်းခဲ့သော အမှုက နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် အကြာမှာ တူညီစွာ တုံ့ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ နာနာ ပြောတာ အမှန်ပင်။ စိုက်သောအပင်၏ အသီးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ ခူးဆွတ်ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

သင်ပြုသည့် ကောင်းသောအမှုတိုင်းသည် ကောင်းသောအကျိုးရလဒ်များအဖြစ် တစ်နေ့ သင့်ထံပြန်လာပါလိမ့်မည်။ ရှစ်တန်းတုန်းက ဗိုလ်ကျခဲ့သူကော ဘာဖြစ်သွားပါသနည်း။ ကိုးတန်းမှာ ဗိုလ်ကျသူနှင့် တွေ့သွားခဲ့ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Mike Buetelle ၏ As a Man Soweth] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

၁၃။ အဖေ

ကျနော်

၄ နှစ်သားတုန်းက ငါဖေဖေကြီး ဘာမဆို လုပ်တတ်တယ်။

၅နှစ်... ငါဖေဖေကြီး မသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး။

၆နှစ်... ငါအဖေက မင်းအဖေထက် တတ်တယ်ကွ။

၈နှစ်... တို့အဖေက အကုန်လုံးတော့လည်း အတိအကျ မသိဘူး။

၁၀နှစ်... အဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ အခုနဲ့က တခြားစီပဲ။
 ၁၂ နှစ်... အင်း အဲဒါတော့ အဖေလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့
 ကလေးတုန်းက အကြောင်းတွေ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။
 ၁၄နှစ်... အဖေတော့ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ သူက ရှေးရိုးသမားကြီး။
 ၂၁နှစ်... အဘိုးကြီးလား...ထားပါ၊ အောက်နေပြီ၊ လုံးဝအောက်နေပြီ။
 ၂၅နှစ်... အဖေလည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ သိတယ် ၊ မသိလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊
 လူကြီးပဲဟာ။
 ၃၀နှစ်... အဖေကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊
 ဘာပဲပြောပြော သူက အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိတယ်။
 ၃၅နှစ်... အဖေ့တိုင်ပင်ပြီးမှပဲ ဒီကိစ္စအတွက် ငါ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်မယ်။
 ၄၀နှစ်...အဖေသာဆိုရင် ဒီကိစ္စ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ မသိဘူး ၊ အဖေက အတွေ့အကြုံ
 စုံတယ်၊ အမြော်အမြင်လည်း ရှိတယ်။
 ၅၀နှစ်... ဒီကိစ္စ အခုနေသာ အဖေ့နဲ့ တိုင်ပင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ
 ငါပေးပါတယ်။ အဖေ့အရည်အချင်းတွေ သူရှိတုန်းက ကောင်းကောင်း
 သတိမထားခဲ့မိတာ သိပ်နမြောစရာကောင်းတယ်၊ တကယ်ဆို ငါ အဖေ့ဆီက အများကြီး
 ရလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။

[မူရင်း ။ ။ Ann Landers ၏ My Father When I] (ဖေမြင့်)

၂၀။ ကမ္ဘာလောကကြီးရေ

ကျွန်မသား စကော့ နေသည့် ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက
 အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုပြောလို၍ အိမ်သို့ လာရောက်လိုကြောင်းနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်မည့်
 အချိန်ကို ပြန်ကြားပေးပါရန် ဖုန်းဆက်ပြောဆိုသည်။
 စကော့၏ ကျောင်းဆင်းပွဲကလည်း ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ
 ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆက်သွယ်ခြင်းမှာ ယင်းကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ
 ယူဆမိသည်။ သို့သော် စကော့တစ်ယောက်ကျောင်းမှာ မဟုတ်တရုတ် တစ်ခုခုများ
 လုပ်ခဲ့လေသလားဟူ၍လည်း စိတ်ထဲတွေးပူမိသေး၏။ သို့နှင့်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

သတင်းကောင်းပဲကြားရပါစေဟု ကြိတ်ဆုတောင်းကာ ဆရာကြီး အလာကိုစောင့်မျှော်
 နေခဲ့သည်။သတင်းက သတင်းကောင်း အစစ်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆင်းပွဲတွင်
 ကျောင်းသားများကိုယ်စား နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားရန် အတွက် စကော့အား ရွေးချယ်
 အပ်နှင်းကြောင်း ကြားသိရသည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီးက သား၏ အောင်မြင်မှုကို
 ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ကျောင်းဆင်းပွဲနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အမှတ်တရ စာတစ်ပုဒ်
 ရေးသားပေးပါရန် ကျွန်မအား မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ကျွန်မကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါကြောင်း ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။ သားအတွက် ကျွန်မ တစ်ကယ်ပင်
 ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လက်နှိပ်စက်ရှေ့မှာ ထိုင်ကာ စကော့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝခရီး အကြောင်းပြန်ပြောင်း
 တွေးတောရင်း သူ့ဘဝ အတွက် သည်ကျောင်းဆင်းပွဲ၏ ထူးခြားအရေးပါလှပုံကို ကျွန်မ
 ထင်လင်းစွာ မြင်လာသည်။ စကော့နှင့် သူ၏အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းများသည် သူတို့
 အတွက်လုံးဝ စိမ်းနေသေးသည့် လက်တွေ့လူလောကကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရ
 တော့မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ကျွန်မတို့နေ့စဉ်ပုံမှန် လိုက်လံထိန်းကျောင်းပေးနေနိုင်ပြီ
 မဟုတ်တော့ အကြံပေးခြင်း ဖေးမကူညီခြင်းများလည်း မပြတ်လုပ်နေနိုင်မည်မဟုတ်
 တော့။ သို့နှင့် သူတို့ နှဖူးတွေ့ဖူးတွေ့တွေ့ကြရတော့မည် ကမ္ဘာလောကကြီးထံ ကျွန်မ
 စာတစ်ဆောင် ယခုလိုရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးရေ ...

တို့ကလေးတွေ ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းကြတော့မယ့် ကာလအတန်ကြာတဲ့အထိ မင်းကိုသူတို့
 နားလည်နိုင်ကြအုံးမှာ မဟုတ်ဘူး မင်း သူတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပေးပါလို့
 မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ် မင်းသိတဲ့ အတိုင်း သူတို့က လောလောဆယ် အချိန်အထိ
 ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ဗိုလ်လုပ်နေကြတယ် သူတို့ခံစားချက်တွေ ဝေဒနာတွေ မှန်သမျှ
 မိဘက မပြတ်အကဲခတ်ပြီး ဖြေဖျောက်ပေး ကုစားပေးနေခဲ့တာ၊ နက်ဖြန်သဘက်ခါစပြီး
 အခြေနေတွေက လုံးဝခြားနားသွားတော့မှာ။ ဒီစွန့်စားခန်းခရီးမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေလည်း ကြုံရလိမ့်မယ် သူနိုင်ငံနိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့တိုက်ပွဲတွေလည်း
 ဆင်နွှဲရလိမ့်မယ် ဒီလမ်းခရီးကိုလျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ အတွက် သူတို့မှာ ယုံကြည်မှုတွေ
 မေတ္တာတရားတွေ ခံနိုင်ရည်တွေ သိနားလည်မှုတွေ အများကြီးလိုအပ် လိမ့်မယ်
 ဒါကြောင့်မို့ သူတို့လေးတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေရတာပဲ။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကမ္ဘာလောကကြီးရေ

သူတို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အရာတွေ သိအောင်တတ်အောင် သင်ပြပေးစမ်းပါ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးပြုပြီး တက်နိုင်သမျှ ညာညာတာတာတော့ ကိုင်တွယ်ပါနော်။ လောကကြီးမှာ လူတိုင်း သမာသမတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး တရားသဖြင့်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး မမှန်မကန်တဲ့သူတွေလည်းရှိတယ် ဆိုတာသူတို့သိဖို့ လိုသေးတယ် ဒါပေမယ့်လူဆိုး တစ်ယောက်ရှိတိုင်း ဇာတ်လိုက်လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ရှိတယ် လိမ်ညာကောက်ကျစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ရှိတိုင်း လေးစားကြည်ညိုစရာ ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရှိတယ် ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးမယ့် ရန်သူတစ်ယောက်ရှိတိုင်း ကိုယ့်ကို ကူညီရိုင်းပင်းမဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တော့ရှိတယ် ဆိုတာလည်း သင်ကြားပေးစေချင်ပါတယ်။

အချိန်တော့ပေးရမှာပေါ့ လောကကြီးရယ် ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ရှာ ငွေတစ်ကျပ်ဟာ အလကားရတဲ့ ငွေတစ်ရာထက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရုံးကို အပြီးမပျက် ခံယူတက်မှ အောင်နိုင်ချိန်မှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပျော်ရွှင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း သူတို့ သိနားလည်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင်သူတို့မှာ ဝန်တိုမစ္ဆေရစ်တံ ကင်းစင်အောင် သူတစ်ပါးရဲ့ အဆင်ပြေမှု အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း မုတိတာပွားတက်အောင် သင်ကြားပေးစေချင်တယ် မအောင်မြင်မှုနဲ့ ကြုံရတဲ့ အခါမျိုးမှာ အရုံးဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်တဲ့ ဇွဲသတ္တိရှိဖို့နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ အထိ ဆက်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ဆက်လက်ပြင်းပြနေတက်ဖို့လည်း သင်ကြားပေးပါ။ ပြီး သိမ်မွေ့သူကို သိမ်မွေ့စွာဆက်ဆံတက်ဖို့ မာကျောသူနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါကိုယ်လည်းမာကျောနိုင်ဖို့ လမ်းညွှန်ပေးပါ။

အများနောက် ရောယောင်မလိုက်ပဲ ကိုယ့် အသိဉာဏ်ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တက်ဖို့ ဘယ်သူ့စကားကိုမှ နားပိတ်မထားသော်လည်း ကြားသမျှကိုတော့ အမှန်တရားဆိုတဲ့ စကားနဲ့ စစ်ပြီးမှ လက်ခံမှတ်သားတက်ဖို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲချိန်မှာ လည်း အပြီးမပျက်နေတက်ဖို့ သို့သော် မျက်ရည်ကျခြင်းကိုလည်း ရှက်စရာလို့ မယူဆဖို့။ ပြီး တစ်ခါတစ်ရံနဲ့နိမ့်ခြင်းမှာလည်း ဂုဏ်ကျက်သရည်ရှိနေတက်ပြီး အောင်မြင်လျက် စိတ်ပျက်ရခြင်းဆိုတာမျိုးလည်းရှိကြောင်း သိရှိဖို့ကိုပါ သင်ကြားပေးစေချင်တယ်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

အမြဲမကောင်းပြောတက်တဲ့သူတွေကို ဂရုမစိုက်ဖို့ စကားချို့လွန်းတဲ့သူကို သတိထားဖို့။ ကိုယ့်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ ကြွက်သားကို ကြေးအမြင့်ဆုံးပေးသူထံ ရောင်းချတက်ဖို့ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့ ဝိညာဉ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မှဈေးနှုန်းမသက်မှတ်ဖို့တွေကိုလည်း သင်ပေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ သူတစ်ပါး နှိုင်းယှဉ်တာမျိုးမလုပ်ဖို့လည်း သင်ပြပေးစေချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ထက်ကြီးကျယ်တဲ့လူတွေ ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးတဲ့လူတွေဆိုတာ အမြဲရှိနေမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်စံချိန်နှိုင်းအောင် ကိုယ့်ယခင်ဆောင်ရွက်ချက်တွေထက် ထူးခြားသာလွန်အောင် ပြိုင်ဆိုင်ကြိုးစားဖို့သာ သူတို့ကို သင်ကြားပေးစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ လောကကြီးမှာတစ်ခါတစ်ရံ အလောင်းအစားလုပ်ရတဲ့ အခါမျိုးရှိသလို အံ့စာတုန်းကို လက်လွှဲပေးလိုက်ရတဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

လောကကြီးရေသူတို့ကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပါကွာ။ ဒါပေမယ့် အလိုတော့ မလိုက်နဲ့ သိပ်ပြီးလည်း မျက်နှာသာမပေးနဲ့။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ မီးဒဏ်ကို နာနာခံပြီးမှ အသားကောင်းတဲ့ သံမဏိဖြစ်မှာကိုး။ ဒီအတွက် သူတို့မှာ မိမိကိုယ်ယုံကြည်တဲ့စိတ် ထက်သန်ပြင်းပြစွာရှိဖို့ မွေးမြူလေ့ကျင့်ပေးပါ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ရှိမှ လူသားတစ်ရပ်လုံးအပေါ် ယုံကြည်တဲ့စိတ် သူတို့မှာ ကိန်းအောင်းလာလိမ့်မယ်။

မှာလိုက်တာတွေက သိပ်များနေပြီလားပဲ လောကကြီးရေ .. ဒါပေမယ့် မင်းတက်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ပေးနော် သူတို့က နုနယ်သေးတဲ့ ကလေးတွေ ငါတို့ရဲ့ ကလေးတွေပါ။

[မူရင်း ။ ။ Avril Johannes ၏ Dear World] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်။)

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

၂၁။ နပိုလီယန် နှင့် သားမွေးဆိုင်ရှင်

ဒါသဖြင့်လည်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်နှင့်၊
ကြောက်စိတ်ဖြစ်လည်း ရှေ့ရေးမတွေးနှင့်၊
ပညာသတိဖြင့်သာ
ဝန်းကျင်ကို ရှုမြင်ပါ။
(ဂျိမ်းစ်သာဗာ)

ရုရှားပြည်ကြီးကို နပိုလီယန် တိုက်ခိုက်ကျူးကျော်စဉ်ကာလ။ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင်း စစ်ခင်းကြစဉ် နပိုလီယန် နှင့်သူ့နောက်လိုက်နောက်ပါတွေ အမှတ်မထင်လူစုကွဲသွားကြသည်။

ရုရှား ကော့ဆက်စစ်သားတစ်စုက သူ့ကိုမြင်သွားပြီးနောက်က တရကြမ်းလိုက်သည်။ ကွေ့ကောက်သော လမ်းသေးလမ်းသွယ်များကြား အသက်ကိုလု၍ပြေးလာခဲ့ပြီး လမ်းမြှောင်တစ်ခုထဲရှိ သားမွေးထည်အရောင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် အလစ်ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်ကိုမြင်တော့ "ကယ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကယ်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှာပုန်းရမလဲ"၊ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသောလေသံဖြင့် နပိုလီယန် အမောတကောမေးသည်။ ဆိုင်ရှင်က "အဲဒီထောင့်က သားမွေးပုံကြီးအောက် အမြန်ဝင်" ဟု ဆိုပြီးနောက် နပိုလီယန်အား အပေါ်မှသားမွေးတွေ တစ်ထပ်ကြီး ဖုံးဖိပေးထားသည်။

ဖုံးမိရှိရသေး ကော့ဆက်တွေ အခန်းထဲ အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာကြသည်။ "ဘယ်မလဲဟေ့၊ ဒီဆိုင်ထဲဝင်သွားတာ ငါတို့ မြင်လိုက်တယ်"

ဆိုင်ရှင်က ငြင်းသည်။ သို့သော် သူတောင်းပန်နေသည့်ကြားကပင် ကော့ဆက်တွေ တစ်ဆိုင်လုံးဆွဲလွှဲ မွေ့နောက်ကာ နပိုလီယန်ကိုရှာကြသည်။ သားမွေးပုံကြီးကို ခါးတွေနှင့် တစွပ်စွပ်ထိုးကြည့်ကြသည်။ မတွေ့။ နောက်ဆုံးသူတို့လက်လျှော့ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ အတော်လေးကြာမှ နပိုလီယန် သားမွေးပုံအောက်မှ တွား၍ထွက်လာသည်။ သူဘာအကိရာမှ မရခဲ့။ သည်အခိုက်မှာပင် သူ့ကိုယ်ရံတော် ဆိုင်ဝရောက်လာသည်။ သည်အချိန် သားမွေးဆိုင်ရှင်က နပိုလီယန်အား ကြည့်ကာ မရဲတရဲနှင့် မေးသည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

"ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အားမနာ ပါးမနာ မေးတယ်လို့တော့ သဘောမထားပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ သားမွေးပုံအောက် ရောက်နေတဲ့ အချိန်၊ နောက်တစ်ခဏမှာ အဆုံးစီရင်ခံရနိုင်တယ်လို့ သိနေရတဲ့အချိန်က ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲခင်ဗျာ" နပိုလီယန် ဆက်ခန့် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး သားမွေးဆိုင်ရှင်အား ဒေါသနှင့်ပြောသည်။ "နပိုလီယန် ကေရာဇ်တစ်ယောက်လုံးကို အထိလေးစား မေးရသလား၊ ရှိင်းပျံတဲ့ ဒီသတ္တဝါကိုဖမ်း၊ မျက်နှာကိုပဝါစည်းပြီး ချက်ချင်းသုတ်သင်စမ်း၊ ငါ့ကိုယ်မြတ် ကိုယ်တိုင်ဒီကောင့်ကို ပစ်မိန့်ပေးမယ်"

ကိုယ်ရံတော်စစ်သည်တွေက သားမွေးဆိုင်ရှင်အား ဝိုင်းချုပ်ပြီး အပြင်သို့ တရွတ်ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ သူ့ကို နံရံမှာ ရပ်စေကာ မျက်နှာကို ပဝါစည်းသည်။ သားမွေးဆိုင်ရှင်သည် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ သို့သော် စစ်သားတွေ တန်းစီသံ၊ ပစ်ခတ်ရန်အတွက် ရိုင်ဖယ်သေနက်များ ပြင်ဆင်ကြသံတွေ သူကြားနေရသည်။ လေတိုးသဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ လှုပ်ခတ်သွားတာ၊ ပါးပြင်က အေးစက်သွားတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ခူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာတွေလည်း သူသတိပြုမိနေသည်။

ထို့နောက်နပိုလီယန် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး တစ်ဆင့်ခြင်းအမိန့်ပေးသံသူကြားရသည်။
"အသင့်ပြင် ချိန်"

လောလောဆယ်သူသိမှတ်နေရသည့် အကြားအာရုံ အထိအတွေ့ အာရုံကလေးသည်ပင် အချိန်အနည်းအငယ်အတွင်း သူထံမှ ထာဝရ နှုတ်ပယ်ခံရတော့မည်ဟူသည်ကို တွေးမိကာ အမျိုးအမည် မဖော်နိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ခု သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာပြီးပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

အတော်ကြီးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည့် ခြေသံများအား သားမွေးဆိုင်ရှင်ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာစည်းထားသည့် အဝတ်ကို ဖြည့်ပေးသည်။ ရုတ်တရက်တိုးဝင်လာသည့် နေရောက်ကြောင့် သူ့အမြင်အာရုံ တွေ မသဲကွဲသေး သို့သော် မှုန်ရီဝိုးဝါးဖြစ်နေသေးသည့်ကြားကပင် သူ့အားဖောက်ထွင်း မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် နပိုလီယန်၏ မျက်လုံးအစုံကို သူမြင်နေရသည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

သည်မျက်လုံးများကား သူတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ထောင့်တစ်ဌာနမကျန် အသေးစိတ် ဖော်ထုတ် သိမြင်သွားသည့်ဟန်ပင်။ သည့်နောက်နပိုလီယန်၏ လေသံအေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ ... အခုတော့ မင်းသိပြီ မဟုတ်လား" တဲ့။

[မူရင်း ။ ။ Steve Andreas ၏ Napoleon and the Furrier] (ဖေမြင့် ဘာသာပြန်သည်)

၂၂။ ကောင်းဘွဲ့င်ဇာတ်လမ်း

ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင် ဆက်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုထူထောင်တော့ တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်လိုသူများ ရှာဖွေစည်ရုံးပေးမယ့် အရောင်းသမားတွေ လိုလာသည်။ သို့နှင့် ကျွမ်းကျင်သော အရောင်းသမားများအလိုရှိကြောင်း ကြော်ငြာကာ အလုပ်လျှောက် လာသူများအား အင်တာဗျူး ပြုလုပ်သည်။ အလုပ်အတွက် ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားသည်မှာ တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းဘက်တွင် အတွေ့အကြုံရှိပြီးသော အရောင်းသမားမျိုးဖြစ်သည်။ နယ်မြေဈေးကွက်ကို သိရမည်၊ ဈေးကွက်တွင် ရရှိနေသည့် ဆက်သွယ်ရေးစနစ် အမျိုးအမျိုးအကြောင်း သိရမည်။

မိမိလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သည့် အသွင်ပြင်မျိုးရှိပြီး တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်တတ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးနေဖို့အချိန် လည်း မရှိရာ ခန့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလုပ်သူ တန်းလုပ်နိုင်သူမျိုး ရရှိဖို့ အရေးကြီးနေသည်။

အင်တာဗျူးတွေ လုပ်နေသည့်တစ်နေ့ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းသို့ ကောင်းဘွဲ့င် (နွားကျောင်းသား တစ်ယောက်) ရောက်လာသည်။ နွားကျောင်းသားဖြစ်ကြောင်း သူ့အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်သိခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဇိုင်း)

ကော်ဂျူရှင်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည်။ ဂျက်ကက် အင်္ကျီကလည်း ကော်ဂျူရှင်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘောင်းဘီအရောင်နှင့်တော့ တခြားစီ။ ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုက နီပ်ကြယ်သီးနှင့်။ လည်းစည်းက ရင်ဘက်အလည်လောက်ထိပဲ ရောက်ပြီး လည်စည်း အထုံးက လက်သီးဆုပ်မက ရှိနေသည်။ ပြီးခြေထောက်မှာ ကောင်းဘွဲ့င်ဖိနပ်နှင့်၊ ခေါင်းမှာက ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ်နှင့်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိမလဲ စာဖတ်သူ စဉ်းစားမိပါလိမ့်မည်။ မှန်သည်။ "ဒီလူကတော့ ငါလိုချင်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး" ပဲပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စကားပြောသည်။ "မစ္စတာ ... ကျွန်တော်တယ်လီဖုန်း လုပ်ငန်းမှာ ဘင်နက်(စ) အလုပ်လိုချင်လို့ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ" တဲ့။ သူ့လေသံက ကောင်းဘွဲ့င်လေသံ အပြည့်။ ဘစ်ဇနစ်(စ) (လုပ်ငန်း) ကို ဘင်နက်(စ) ဟူ၍ပဲဆိုသည်။

ကျွန်တော် အလိုရှိသည်မှာ သူလိုလူမျိုးမဟုတ်သည့်အကြောင်း သိပ်လည်းရိုင်းရာ မကျအောင် ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားရင်းသူ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကိုမေးမြန်းမိသည်။ သူက အိုကလာဟိုးမား ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်မှ စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ရခဲ့သည့် အကြောင်း၊ အဲသည်နောက်တွင် ဘာတဲလ်စမီးမြို့ရှိ နွားခြံတစ်ခုတွင် နွားကျောင်းသားအဖြစ် တစ်နေ့လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် အဲသည်အပိုင်းတွေက ပြီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းတစ်ခုခု အောင်မြင်စွာလုပ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြောင်း၊ လုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရမည်ဆိုလျှင် သူကျေးဇူးတင်ကြောင်း အလေးအနက် ထပ်မံပြောဆိုသည်။ အဲသည်နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူက "အောင်မြင်မှု" အကြောင်းနှင့် "လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးလျှင် ကျေးဇူးတင်မည့် အကြောင်း" များကိုပင် ထပ်လောင်းပြောဆိုနေရာ နောက်ဆုံး၌ သူ့အား သူတောင်းသည့်အတိုင်း အခွင့်အရေးပေးရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သည့်နောက် သူ့အား ကျွန်တော် သူ့အတွက် နှစ်ရက်အချိန်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲသည်နှစ်ရက်အတွင်း အသေးစားတယ်လီဖုန်းစနစ်တစ်မျိုး ရောင်းချပုံ ရောင်ချနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူသိသင့်သိထိုက်သည့် အရာမှန်သမျှ သင်ကြားပေးမည် ဖြစ်ပြီး

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

၎င်းနောက်တွင်မူ သူတစ်ကိုယ်တည်းပဲဆက်၍ လုပ်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့ သူကမေးသည်။ သည်လုပ်ငန်းဖြင့် သူဝင်ငွေဘယ်လောက်ရနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသလဲ ... ဟူ၍။

“အခု ခင်ဗျား ပုံစံရယ်၊ လောလောဆယ် လုပ်ငန်း ဗဟုသုတနည်းသေးတာရယ်နဲ့တွက်ပြီး ပြောရရင်တော့ အလွန်ဆုံးတစ်လမှာ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ လောက်ပဲ ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပြီး အသေးစားတယ်လီဖုန်းတစ်ခု တပ်ဆင်ပေးရတိုင်း သူ့အား ဒေါ်လာ ၂၅၀ ကော်မရှင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်လတွင် အလားလာရှိသူ ၁၀၀ ခန့် သူသွားရောက်တွေ့ဆုံက တယ်လီဖုန်းလေးလုံးမျှ ရောင်းထွက်နိုင်သဖြင့်ကော်မရှင်ငွေ ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ သူရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းများ ရှင်းပြသည်။

အလုပ်အတွက် သူ့ကို လခမပေးဘဲ ကော်မရှင်ကြေးသက်သက်ဖြင့်သာ ကျွန်တော် ငှားရမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက သည်အစီစဉ်ကို သိပ်သဘောကျကြောင်း၊ နွားကျောင်းသားအဖြစ် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၄၀၀ မျှသာ သူ့အများဆုံးရခဲ့ကြောင်း၊ သည့်ထက်မက ရအောင်ကြိုးစားဖို့ သူအသင့်ရှိကြောင်းများပြန်ပြောသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သိသင့်သိထိုက်သမျှ အချက်အလက်ကို သူ့ခေါင်းထဲသွင်း၍ ရသမျှ ကျွန်တော် ထည့်သွင်းပေးသည်။ လူက အသက် ၂၂ နှစ်၊ နွားကျောင်းသားအလုပ်မှလွဲ၍ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးသည့်အပြင် တယ်လီဖုန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၎င်း၊ အရောင်းပညာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၎င်း၊ ဘာဗဟုသုတမျှ မရရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းလက်ငင်း များများစားစားကြီးတော့ သင်ပေး၍ မရ။ ပြီး သူ့ရုပ်က တယ်လီဖုန်းများလိုက်လံတပ်ဆင်ပေးသည့် ကိုယ်စားလှယ်ရုပ်မျိုးလည်း တစိုးတစိမျှမပေါက်။

ခြုံငုံပြောရလျှင် သူ့ပုံစံက ကျွန်တော် လိုချင် မြင်ယောင်ထားသော ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီ အရောင်းသမား ရုပ်လက္ခဏာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အရေးကြီးသော အရည်အချင်းတစ်ခုတော့ သူ့၌ ရှိနေသည်။ ယင်းက “အောင်မြင်လိုစိတ် အလွန်အမင်း ပြင်းပြထက်သန်နေခြင်း” ဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်သင်တန်း ပြီးစီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်က “ကောင်းဘွိုင်” ဟူ၍ ထိုနေ့က စတင်ခေါ်ဝေါ်လိုက်သော ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်လေးသည် သူ့အတွက်သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ရုံးခန်းလေးထဲသွားကာ စာတစ်ရွက်မှာ အချက်လေးချက်ချရေးသည်။

၁။ လုပ်ငန်းလောက၌ ငါအောင်မြင်ရမည်။

၂။ တစ်လလျှင် လူတစ်ရာ ငါတွေ့ဆုံမည်။

၃။ တစ်လလျှင် တယ်လီဖုန်း လေးလုံးရောင်းချ ရစေမည်။

၄။ တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ မှချ ရရမည်။

သည်လိုရေးပြီးနောက် စာရွက်ကို ရုံးခန်းနံရံရှိ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ကပ်ကာ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကိုစတင်သည်။ တစ်လပြည့်သည့်အချိန်၌ သူရောင်းချ တပ်ဆင်ပေးရသည့် တယ်လီဖုန်းအရေအတွက်သည် သူကြွေးကြော်ထားသကဲ့သို့ လေးလုံးမဟုတ်၊ ပထမ ဆယ်ရက်တည်းမှာပင် ခုနစ်လုံးတိတိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင် အလုပ်ဝင်စဉ်က တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ ရဖို့မျှော်လင့်ခဲ့သော ၎င်း “ကောင်းဘွိုင်” သည် တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်၌ ကော်မရှင် ဒေါ်လာခြောက်သောင်းကျော်မျှ ရရှိသွားခဲ့သည်။

သုံးနှစ်မျှကြာသည့်အခါ၌မူ သူက ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီတစ်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိချေပြီ။ နောက်တစ်နှစ် အကုန်နောက်ထပ် ကုမ္ပဏီသုံးခု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ အဲသည် ကာလ လောက်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် လုပ်ငန်းပါတနာများအဖြစ်မှ ခွဲခွာခဲ့ကြသည်။ သည်အချိန် သူက သူကြိုက်သည့် အနက်ရောင် ပစ်ကပ်ထရပ်ကားကို ဒေါ်လာ သုံးသောင်းနှစ်ထောင် ပေးပြီး ဝယ်စီးနေပြီ။ ဒေါ်လာ ၆၀၀ တန် ကောင်းဘွိုင်စတိုင်ဝတ်စုံတွေ၊ ဒေါ်လာ ၅၀၀ တန် ကောင်းဘွိုင်ဖိနပ်တွေ၊ မြင်းခွာပုံ စိန်လက်စွပ်တွေ ဝယ်၍ ဆင်ယင်နေပြီ။ လုပ်ငန်းလောကထဲတွင် သူတကယ် အောင်မြင်သွားခဲ့သည်။ ကောင်းပြီ။

“ကောင်းဘွိုင်” အဘယ့်ကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ရသနည်း။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍လေ။ မဟုတ်။ ယင်းက အထောက်အကူပြုသော အချက်မျှလောက် သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူက သူများထက်သိပ်တော်နေလို့လား။ ဒါလည်းမဟုတ်။ အလုပ်ဝင်စတုန်းကဆိုလျှင် သူသည် တယ်လီဖုန်းလုပ်ငန်းကို နကန်းတစ်လုံးမျှသိသူပင်

မဟုတ်၊ ဒါဖြင့် ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် သူအောင်မြင်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့မှာ “အောင်မြင်ရမည်” ဟူသော စိတ်ဓာတ် စွဲမြဲပြင်းထန်နေခြင်းကြောင့်ပဲဟု ဆိုချင်သည်။ အသေးစိတ် စိစစ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ကောင်းဘွိုင်သည် “အောင်မြင်ဖို့ ဆိုသောအချက်ကိုပဲ အာရုံစိုက်သည်။ သူဘာလိုချင်သည်ဆိုတာ သူသိသည်။ အဲသည်အရာ နောက်ကို သူလိုက်သည်။ “သူ့မှာတာဝန်ယူတက်သော စိတ် ရှိသည်” ။ သူ အရင်ကဘာလဲ၊ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ အဲသည်အချက်တွေကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။ နွားခြံလုပ်သားဘဝနှင့် ကွဲပြားသောဘဝကို သူလိုချင်လျှင် ဘာတွေလုပ်ရမည်ဆိုတာ သူသိသည်။ သိသည့်အတိုင်း လည်းလုပ်သည်။ “သူ့မှာဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသည်။” လုပ်ငန်းလောကမှာ အောင်မြင်ကြီးပွားအောင်လုပ်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း နွားခြံလုပ်သားဘဝမှ သူထွက်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်ရန် အခွင့်အလမ်းရှိသည့် နေရာသို့ သူလာခဲ့သည်။ “သူ့ကိုယ်သူ ပြောင်းလဲပစ်သည်” ယခင်ပုံစံအတိုင်း ဆက်နေ၍ မကြီးပွားနိုင်တာ သူသိသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာပြောင်းသည်။ အလုပ်ပြောင်းသည်။ အောင်မြင်ဖို့အတွက် လုပ်ရန်လိုအပ်သည့် အရာမှန်သမျှ “ပြောင်းလဲ” လုပ်ကိုင်သည်။ “သူ့မှာ အနာဂတ် မျှော်မှန်းချက်ရှိသည်။ ပန်းတိုင်ရှိသည်” ။ သူ့ကိုယ်သူအောင်မြင်သည့် သူတစ်ဦးအဖြစ် သူကြိုတင်မှန်းဆမြင်ယောင်ထားသည်။ သူ့မှာတိကျသောပန်းတိုင်တွေ စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေးထားတာရှိသည်။ ရေးပြီးသိမ်းမထား၊ နေ့စဉ်မြင်နေရသည့်နေရာမှာ ကပ်ထားသည်။ အဲသည်ပန်းတိုင်တွေက သူ့အာရုံထဲစွဲမြဲခဲ့သည်။ “ပန်းတိုင်ရောက်အောင် အားထုတ်စရာရှိသမျှ သူအားထုတ်ကြိုးပမ်းသည်။ အခက်အခဲ ကြီးမားချိန်မှာလည်း သူ့နောက်မဆုတ်၊ ဇွဲမလျှော့” တယ်လီဖုန်းတပ်မလားဟု လိုက်လံစပ်ဟပ် ရောင်းချသောအလုပ်သည် လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်။ အခြားအရောင်းသမားများနည်းတူ သူ့မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပစ္စည်းတွေဘယ်လိုမှ ရောင်းမထွက်သည့်အခါမျိုး ကြုံရတက်သည်။ သို့သော် သူတကာထက်ပိုကြိုးစာသည်။ အခက်အခဲတွေ ပိုရင်ဆိုင်သည်။ အရောင်းသမားမှန်း သိသည် နှင့်တံခါးတွေ ပြောင်းခနဲ

ကိုလေးအောင် (ဒီဇိုင်း)

ပိတ်သွားတာ၊ တယ်လီဖုန်း ဝှမ်းခနဲ ချသွားတာတွေ သူများထက် ပို၍ သူတွေ့ရသည်။ သို့သော် သူလက်လျှော့မသွား။ “ပြီးတော့ သူမေးသည်။ တောင်းသင့် တောင်းထိုက်တာတွေ တောင်းသည်။” ဒါလည်းအရေးကြီးသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှာ သူ “ကြိုစားခွင့်” တောင်းခဲ့သည်။ တောင်းသဖြင့် သူရသည်။ သည်လိုပဲ တွေ့သမျှ လူတကာကို တယ်လီဖုန်းအကြောင်း စကားစပ်ကြည့်သည်။ တယ်လီဖုန်းမရှိသူကို တပ်ပါလားဟုပြောသည်။ ရှိပြီးသားသူကို သူ ကုမ္ပဏီက တယ်လီဖုန်း ပြောင်းတပ်ကြည့်မလား သူမေးသည်။ မေးတာ ပြောတာ တောင်းခံတာတွေက အကျိုးရလဒ် တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထွက်စမြဲဖြစ်သည်။ “ပြီးတော့ သူ့မှာ တစ်ဖက်လူကို ဂရုစိုက်တတ်သော စိတ်ရှိသည်။” အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို သူဂရုစိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားသည်။ တယ်လီဖုန်းတပ်ဆင်မည့်သူများကို သူဂရုစိုက်သည်။ သူတို့ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေအောင် ကူညီသည်။ မိမိအရေးထက် ဝယ်သူအရေးကို အလေးထားဆောင်ရွက်သည့်အခါဝယ် သူတို့စေတနာက တစ်ကျော့ပြန်လာကာ သူ့အရေးကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ ဖြစ်လာသည်။ “နောက်ထက် အရေးကြီးသော အချက်က ကောင်းဘွိုင်နဲ့လုံးသားသည် နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ငါအောင်မြင်ရမည်ဟူသော စိတ်ဓါတ်ဖြင့် လုပ်ငန်းစတင်တက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်သည်နှင့် သည်ကနေသည် ငါ့အတွက်ကောင်းသော အခြင်းအရာတွေ သယ်ဆောင်လာမည့်နေ့ဖြစ်သည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ အရုံးကို သူဘယ်တော့မှ မတွေ့၊ အောင်မြင်မည့်အရေးသာ သူတွေ့သည်။ အောင်မြင်မည်ကိုသာ တွေးကာ အောင်စိတ်အပြည့်နှင့် အလုပ်လုပ်သောသူသည် လူတကာထက်ပို၍ အောင်မြင်မှုရတတ်တာ သဘာဝဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကောင်းဘွိုင် အောင်မြင်ခဲ့၏။ သူသည် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာခဲ့သည်။ သည်ငွေတွေ အားလုံးလည်း ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် နောက်၌ သည်လောက်အမြောက် အများပင် သူပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု ဥပဒေသများကို သိနားလည်ခဲ့သူ၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးတက်ခဲ့သူများအဖို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အရုံးနှင့်ကြိုသော်လည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ သည်နည်းလမ်းတွေ သည်အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကျင့်သုံးအောင်မြင်နိုင်သော နည်းလမ်းများသာဖြစ်သည်။ “ကောင်းဘွိုင်” ၏ ဇာတ်ကြောင်းသည် လူတကာ အတွက်အားတက်ဖွယ် တစ်ခုဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ကြီးပွားရန်အတွက် ကျောထောက်နောက်ခံ ကောင်းစရာမလို၊ ပညာအရည်အချင်း ကြီးကြီးမားမားမလို၊ လုပ်ငန်းအတက်ပညာတွေ၊

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေးတွေလည်း ပါလာစရာမလို၊ အောင်မြင်ကြီးပွားလိုစိတ်သာ ကြီးမားပြင်းထန်နေဖို့လိုကြောင်း ကောင်းသိရှိ က သက်သေထူလျက်ရှိပေသည်။ ။

[မူရင်း ။ ။ Larry Winget ၏ The Cowboy's Story] (ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်။)

၂၄။ အခက်ခဲ ဆိုတာဘာလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ

ကြီးမားသည့် အစည်းအတားဟူသည်
သင့်မျက်စိကို ပန်းတိုင်မှလွှဲဖယ်လိုက်စဉ်
မြင်ရတာကသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတို့ကို ဆိုပေသည်။
(ဟင်နရီဖိုးဒ်)

စဉ်းစားပါ။
သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကြောင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဖရက်(ဒ်)အက်စတယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက် စမ်းသပ်ခံသည့်အခါ MGM ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှစစ်ဆေးသူက “ သရုပ်ဆောင်တတ် ထိပ်နည်းနည်းပြောင်သည် အနည်းအကျဉ်းသာ ကတက်သည်” ဟူ၍ မှတ်ချက်ပေးသည်။ အဲသည့် မှတ်ချက်ပေးတုန်းက ၁၉၉၃ ခုနှစ်။ အဲသည်နှစ်မှာပဲ သူနာမည်စရသည်။ သည့်နောက်တော့ ဟောလိဝုဒ မှာ အကြော်အကြားဆုံး ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာမှာ အကအကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟု ချီးမွန်းပြောဆိုခြင်းခံရသည်။ အက်စတယ်က MGM မှ မှတ်ချက်ကို သူ့အိမ်ရှိ မီးလင်းဖိုထိပ်တွင် အမှတ်တရချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။

ကျွမ်းကျင်သူဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဗင်းဆင့်လွန်ဘာဒီ ဘောလုံး ပညာ မယ်မယ်ရရ မတတ် စိတ်အားထက်သန်မှုလည်း မရှိဟု မှတ်ချက်ချခံခဲ့ရသည်။ လွန်ဘာဒီသည်အမေရိကန်ဘောလုံး (ရပ်ဂဘီ) လောကတွင် ထူးချွန်ထင်ရှားသော အားကစားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သကဲ့သို့ နည်းပြတစ်ဦး အဖြစ်လည်း လျှမ်းလျှမ်း တောက် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ဆော့ခရတီး (စ) အား လူငယ်များကို စာရိတ္တပျက်စေသူဟူ၍ မလိုလားသူတွေက စွပ်စွဲခဲ့ဘူးသည်။ ဆော့ခရတီး (စ) ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ဩဝါဒများကို ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာက ဆည်းပူးရဆဲဖြစ်သည်။ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်၊ စသည့် ဆော့ခရတီး(စ) တပည့်စဉ်ဆက်တို့သည် ဥရောပနှင့်တကွ ကမ္ဘာကိုပါ အသိပညာဖြန့်ဖြူးပေးဝေသည့် ပညာရေးသမားကြီးများဖြစ်ခဲ့သည်။

ပီတာဂျေဒင်နီယယ် စတုတ္ထတန်းမှာ ရှိစဉ်က သူ့ဆရာမ မစ္စစ်ဖိလစ်(ပ)(စ) က ... “ပီတာဂျေဒင်နီယယ်၊ မင်းဟာ အလကားအသုံးမကျတဲ့ ပန်းသီးပုပ်ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ အမြဲပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။ ပီတာသည် အသက်နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ထိ စာလုံးဝ မတတ်သလောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က နပိုလီယန်ဟေးလ်၏ အကြံဉာဏ်ဖြင့် စီးပွားရေးစာအုပ်ကို ညလုံးပေါက် ဖတ်ပြပြီးသည့်နောက်တွင် သူ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌ သူသည် ယခင် သူ့အမြဲရန်ဖြစ်လေ့ရှိခဲ့သည့် လမ်းဆုံလမ်းခွများကို ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ စာလည်း ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့ရုံမက စာအုပ်စာတမ်းများပင်ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးထုတ်စာအုပ်မှာ Mrs. Phillips, You Were Wrong! (ဆရာမပြောတာမှားသွားပြီ) ဟူ၍ဖြစ်သည်။

လူဝီဆာမေ အယ်လကော့ (တ) အား သူမ၏ မိသားစုက အပ်ချုပ်သမ အလုပ်၊ အိမ်ဖော်အလုပ်များလုပ်ရန်တိုက်တွန်းခဲ့ကြဘူးသည်။ လူဝီဆာသည် Little Women ဝတ္ထုအပါ အဝင် လူငယ်စာပေ အများအပြား ရေးသားပြုစုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသောစာရေး ဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဘစ်သိုဗင်သည် တယောကို အချိုးတစ်ကျမကိုင်တတ်ခဲ့၊ ထို့ပြင်တေးဂီတ နည်းစနစ်များကို ကျွမ်းကျင်အောင်လုပ်ဖို့ထက် ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ရေးဖွဲ့ရန်သာ အားသာနေတက်သည်။ ပြီး ... သူ့ဆရာကလည်း သူ့အား တေးဂီတ ရေးဖွဲ့သီကုံးသူ (Composer) တစ်ဦးဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဟု ဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် နောင်တစ်နေ့၌ ဘေထိုဗင်သည် ကမ္ဘာတေးဂီတ သမိုင်းတွင် အထင်အရှားဆုံး ပါရမီရှင် ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

အင်နရီကို ကာရှဆို အား မိဘများက အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်စေချင်ကြသည်။ သူ့ဆရာကလည်း သူ့မှာ အသံ မရှိ သီချင်းဆိုသမားမဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ကာရှဆိုသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်၏ အထင်ရှားဆုံး အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။
အလားတူပင်

အီဗော်လူးရှင်း သီဝရီ၏ ဖခင်ကြီး ချားလ်(စ) ဒါဝင်သည် သူ့ဆရာများနှင့် သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ဉာဏ်ရည်နိမ့်သူတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဖန်တီးမှု အနုပညာလောကတွင် ထိပ်သီးတစ်ဦးဖြစ်လာသော ဝေါဒစ္စနေ စိတ်ကူး ဉာဏ်ခေါင်းပါးသည်ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် သတင်းစာအလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရဖူးသည်။ ထို့အပြင် ကလေး လူကြီးတကာတို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ဒစ္စနေ အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာလုပ်ငန်းကြီး အောင်မြင်စွာ မတည်ထောင်နိုင်မီ စီးပွားအကြိမ်ကြိမ် ပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဓာတ်စက်၊ လျှပ်စစ်မီးသီး စသည်တို့အပါ အဝင်တီထွင်မှုပေါင်း ၁၃၀၀မျှ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အက်ဒီဆင် အား သူ့ဆရာများက အလွန်ထုံထိုင်းသူ၊ ဘာစာမျှသင်၍ မရသူဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်။

နှစ်ဆယ်ရာစု၏ အကြီးကျယ်ဆုံး သိပ္ပံပညာကျော် အယ်လဘတ် အိုင်စတိုင်း သည် အသက် ၄ နှစ်အရွယ်ထိ စကားမပြောတတ်ခဲ့။ အသက် ၇ နှစ်သားအထိ စာမဖတ်တတ်ခဲ့။ သူ့ဆရာကလည်း သူ့အား ဦးနှောက်လေးသူ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးချို့တဲ့သူ၊ ရူးတူးကြောင်တောင်အတွေးများဖြင့် နှစ်မျောနေတတ်သူဟူ၍ မှတ်ချက်ခဲ့သည်။

၎င်းတို့သာမဟုတ်
ဓာတုဗေဒ နှင့် ပိုးမွှားဗေဒ ပညာရှင်ကြီး လဝဝီပီစတာသည်လည်း ကျောင်းနေစဉ်က သာမန်မျှသာဖြစ်ပြီး နောင်တွင် ပါရဂူတစ်ဆူဖြစ်လာမည့် ဓာတုဗေဒ ဘာသာရပ်၌ပင် ကျောင်းသား ၂၂ ယောက်ထဲတွင် အဆင့် ၁၅ ရှိခဲ့သည်။

ရှုပဗေဒ ပညာနယ်ပယ်၌ ကြီးကျယ်လှသောသဘောတရားသစ်များကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ ၁၈ ရာစု အင်္ဂလိပ်အတွေအခေါ်ပညာရှင် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုက်ဇက်နယူတန်သည်လည်း အခြေခံပညာအဆင့်တွင် အလွန်စာညံ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“တွေးတောသူ” ပန်းပုရုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာသိထင်ရှားသူ ပန်းပုဆရာကြီး ရိုဒင်အား သူ့ဖခင်က ငါ့မှာ ကျပ်မပြည့်တဲ့ သားတစ်ယောက် မွေးထားရတယ်ဟု ပြောဖူးသည်။ ရိုဒင်သည် နပညာကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်လျှောက်ထားရာ သုံးကြိမ်တိတိ အပယ်ခံရသည်။ သူ့ဦးလေးကမူ ဒီကောင်က ဘာပညာမှသင်လို့မရဘူးဟူ၍ မှတ်ချက်ချသည်။

“စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” ဝတ္ထုကြီးဖြင့် ကမ္ဘာ့ကလေးစားရသော ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တော်စတိုင်းသည် ကောလိပ်ကျောင်းမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ထွက်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ့အားစာသင်၍မရ၊ စာသင်ချင်စိတ်လည်း သူ့မှာမရှိဟူ၍ မှတ်ချက်ချခြင်းခံရသည်။

မော်တော်ကား ပညာရှင် အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီး ဟင်နရီဖို့ဒ်သည် အကြီးအကျယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်အဆင့် မရောက်မီက ငါးကြိမ်တိတိ စီးပွားပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

နှစ်ဆယ်ရာစု ပထမပိုင်း ကာလ၏ အထင်ရှားဆုံးလူသားတစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသူ ဆာဝင်စတန်ချာချီ သည် ခြောက်တန်းတွင် စာမေးပွဲကျခဲ့သည်။ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးလည်း နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်တွင် ရှုံးပွဲတွေ အလီလီ ဆင်နွှဲခဲ့ရပြီး အသက် ၆၂ နှစ်တွင် ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ယောနသံစင်ရော်” ဝတ္ထုဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ရစ်ချက်ဘတ်(ခ) သည် အစပိုင်းက သည်ဝတ္ထုလေးတစ်ပိုက်ပိုက်နှင့် စာအုပ်တိုက်တကာလည်ခဲ့ရသည်။ ထုတ်ဝေသူ ၁၈ ဦးတိတိက သူ့စာအုပ်ကိုငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင်မှ မက္ကမီလန် စာအုပ်တိုက်မှ လက်ခံထုတ်ဝေခဲ့ရာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားခဲ့ပြီး နောက်ငါးနှစ်အတွင်း အမေရိကန် တစ်ပြည်တည်းမှာပင် စောင်ရေ ၇ သန်းကျော်ရောင်းချခဲ့ရသည်။

အလားတူ အလားတူ အဲသည်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ရပ်တွေ အများအပြားပင်ရှိပါသည်။
ထို့ကြောင့် အကယ်၍ သင့်မှာလောလောဆယ်မအောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုများ
ကြုံနေရသည်ဆိုငြားအံ့၊ ထို့အတွက် စိတ်ပျက်လက်လျှော့လိုစိတ်များလည်း
ဖြစ်ပေါ်မည်ဆိုငြားအံ့၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အကြောင်းတွေ့ကာ၊ ထို့နောက်သူတို့
အကြောင်းတွေ့ အသေးစိတ် လိုက်လံလေ့လာကာ၊ စိတ်သစ် အားသစ်တွေ မွေးပြီး
ကြိုးစားစမ်းပါဟု အကြံပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

[မူရင်း ။ ။ Jack Canfield နှင့် Mark V.Hansen တို့၏ Consider This] (ဖေမြင့်
ဘာသာပြန်သည်)

၂၅။ သည်ဘဝ သက်တမ်းအတွင်းမှာ သင်ဘာတွေ လုပ်ဆောင်သွားမည်လဲ

လူသက်တမ်းတစ်ခုဆိုသည်မှာ ရှည်လျားလှသည်ဟု မဆိုသာ။ လူအတော်များများပင်
ဘာမျှရေရေရာရာ လုပ်လိုက်ရသည် မရှိဘဲ တစ်ဘဝ ကုန်လွန်သွားတက်ကြသည်။

သို့သော် ရည်မှန်းချက်နှင့် ထက်သန်မှုသာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိမည်ဆိုက မရှည်လျားသော
ထိုဘဝသက်တမ်း အတွင်းမှာပင် ကိစ္စရပ် မြောက်များစွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွား
နိုင်ကြပါသည်။ အောက်တွင် ဖော်ပြမည့် ဂျွန် ဂေါ့ဒ်ဒါ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို
ကြည့်လျှင် စာဖတ်သူအနေနှင့် မိမိဘဝ အတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ များစွာရရှိလာ
လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဂျွန်ဂေါ့ဒ်ဒါဆိုသည်က စာပေဝါသနာပါသလောက် စွန့်စားသွားလာမှုကိုလည်း
အလွန်နှစ်သက်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရှေးကရှိခဲ့သည့် ရှာဖွေစွန့်စား
ခရီးသွားသူကြီးများကို သူအားကျသည်။ National Geographic လို မဂ္ဂဇင်းမျိုးကို
ဖတ်ကာ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှ ထူးခြားသည့်နေရာဒေသများသို့ သွားချင်လာချင်သည်။
ကမ္ဘာ့ပညာရှိတွေ၏ သုတရသ စာပေတွေကိုလည်း နှံ့စပ်စုံလင်အောင်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

သူဖတ်ကြည့်ချင်သည်။ သည့်ပြင် သည့်ပြင်လည်း သူလိုက်ကြည့်ချင်တာတွေ အများကြီး။
အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်၌ ဂျွန်ဂေါ့ဒ်ဒါ မီးဖိုချောင်စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ကာ My Life List
ဟုခေါင်းစဉ် တပ်လျှက် တစ်သက်တာ အတွင်း သူလုပ်ဆောင်သွားမည့် စာရင်းကို
ချရေးသည်။

သည်စာရင်းထဲတွင် သူလုပ်ကိုင်ချင်သည့်အရာ သို့မဟုတ် သူ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ပေါင်း
၁၂၇ ခုတိတိ ပါဝင်သည်။ သည်ပန်းတိုင်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု အရောက်လှမ်းခဲ့ရာ
အသက် ၇၀ အရွယ် (၁၉၉၂ ခုနှစ်) ၌ ၁၁၀ ခုတိတိ အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့သည်။
သူ့စာရင်းကိုလေ့လာကြည့်ပါ။

စူးစမ်းလေ့လာမည့် မြစ်ကြီးများ

- ၁။ နိုင်းမြစ် (အီဂျစ်) (အာဖရိက)
- ၂။ အမေရိကန်မြစ် (ဘရာဇီးလ်) (တောင်အမေရိက)
- ၃။ ကွန်ဂိုမြစ် (အလယ်အာဖရိက)
- ၄။ ကိုလိုရာဒိုမြစ် (အမေရိကန်ပြည်)
- ၅။ ယန်စီမြစ် (တရုတ်ပြည်)
- ၆။ နိုက်လျာမြစ် (အနောက်အာဖရိက)
- ၇။ အောရီဂွန်မြစ်
- ၈။ ရီယိုကိုကိုမြစ် (နီကရာဂွါ) (အလယ်အမေရိက)

ကနဦးယဉ်ကျေးမှုစနစ်များအကြောင်း သွားရောက်လေ့လာမည့် တိုင်းပြည်ဒေသများ

- ၉။ ကွန်ဂို
- ၁၀။ နယူးဂီနီကျွန်း
- ၁၁။ ဘရာဇီးလ်

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

- ၁၂။ ဘော်နီယို ကျွန်း
- ၁၃။ ဆူဒန် (ဆူဒန်တွင် သဲမုန်တိုင်းပုံစံရှိ သေဆုံးလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့သည်။)
- ၁၄။ ဩစတြေးလျ
- ၁၅။ ကင်ညာ
- ၁၆။ ဖိလစ်ပိုင်
- ၁၇။ တန်ဂင်နီယကာ (ယခု တန်ဇာနီးယား)
- ၁၈။ အီသီယိုးပီးယား
- ၁၉။ နိုက်ဂျီးရီးယား
- ၂၀။ အလာစကာ

တက်မည့်တောင်များ

- ၂၁။ ဧဝရက် (နီပေါ - တိဘက်နယ်စပ်)
- ၂၂။ အာကွန်ကာဂွါ(အာဂျင်တီးနား)
- ၂၃။ မက္ကင်လေ (အလာစကာ)(အမေရိကန်ပြည်)
- ၂၄။ ဟွာစကာရန် (ပီရူး)
- ၂၅။ ကီလီမန်ဂျာရိုး (တန်ဇာနီးယား)
- ၂၆။ အာရာရတ် (တူရကီ)
- ၂၇။ ကင်ညာ(ကင်ညာ)
- ၂၈။ ကွတ်(ခ)(နယူးဇီလန်)
- ၂၉။ ပိုပိုကတက်ပတ်တဲလ် (မက္ကဆီကို)
- ၃၀။ မက်တာဟွန်း (ဆွစ် - အီတလီ နယ်ခြား)(အဲလ်ပစ်တောင်တန်း)
- ၃၁။ ရိန်နီယာ (အမေရိကန်ပြည်)
- ၃၂။ ဖူဂျီ (ဂျပန်)
- ၃၃။ ဘရိမို (ဂျာမားကျွန်း)(အင်ဒိုနီးရှား)

ကိုလေးအောင် (ဒီဇိုင်း)

- ၃၄။ ဂရင်းတီတန်း (စ) (အမေရိကန်ပြည်)
- ၃၅။ ဂရင်းတီတန်း(စ) (အမေရိကန်ပြည်)
- ၃၆။ ဘော်လဒီ (ကယ်လီဖိုးနီးယား) (အမေရိကန်ပြည်)

ခါတ်ပုံသွားရိုက်မည့် နေရာများ

- ၃၇။ အီဂွါကူး ရေတံခွန် (ဘရာဇီးလ်)
- ၃၈။ ဝိတိုရိယ ရေတံခွန် (ရိုဒေးရှား)(တောဝက်အလိုက်ခံရသည်)
- ၃၉။ ဆူသာလန် ရေတံခွန် (နယူးဇီလန်)
- ၄၀။ ယိုဆီမီတီး ရေတံခွန် (ကနေဒါ - အမေရိကန်)
- ၄၁။ နိုင်ယာဂရာ ရေတံခွန် (ကနေဒါ - အမေရိကန်)
- ၄၂။ မာကိုပိုလိုနှင့် အလက်ဇန္ဒား-သ-ဂရိတ်တို့၏ ခရီးစဉ်များ တစ်လျှောက်

ရေအောက်နှင့်ညွှန်တောများ စူးစမ်းလေ့လာရေး

- ၄၃။ ဖလော်ရီဒါရှိ သန္တာကျောက်တန်းများ (အမေရိကန်)
- ၄၄။ ဂရိတ်ဘာရီယာကျောက်တန်း (ဩစတြေးလျ) (ပေါင် ၃၀၀ ရှိ ဝှံးကောင်ကြီး ခါတ်ပုံရိုက်ခဲ့)
- ၄၅။ ပင်ဘယ်နီ (အာရေဗျ)
- ၄၆။ ဖီဂျီကျွန်းစု (အနောက်တောင်ပစိဖိတ်)
- ၄၇။ ဘဟားမားကျွန်းစု (အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစု)
- ၄၈။ အိုကီဖင်နီကီး ညွှန်အိုင်နှင့် အဲဗားဂလိတ်(စ) ညွှန်တောဒေသ (အမေရိကန်)

အလည်သွားရောက်မည့် နေရာများ

၄၉။ တောင်နှင့်မြောက်ဝန်ရိုးစွန်းများ
 ၅၀။ တရုတ်တံတိုင်းကြီး
 ၅၁။ ပနားမားတူးမြောင်း နှင့် စူးအက်တူးမြောင်း
 ၅၂။ အီစတာ ကျွန်း (ပစိဖိတ်)
 ၅၃။ ဂလာပါဂိုဏ်းကျွန်းစု (ပစိဖိတ်)
 ၅၄။ ဗက်တီကင်မြို့တော် (ရောမမြို့နယ်နိမိတ်အတွင်း)(ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကိုဖူးမြော်ရန်)
 ၅၅။ တပ်(ချ) မဟာလ်(အိန္ဒိယ)
 ၅၆။ အီဖဲလ်မျှော်စင် (ပြင်သစ်)
 ၅၇။ သဘာလူးဂရော့ကို ဥမင်
 ၅၈။ လန်ဒန်မျှော်စင် (အင်္ဂလန်)
 ၅၉။ ပီဆာမြို့ရှိ ယိမ်းစောင်းမျှော်စင် (အီတလီ)
 ၆၀။ ချီချင်အစ်ဇာရှိ သန့်စင်သော ရေတွင်းတော် (မက္ကဆီကို)
 ၆၁။ ဩစတြေးလျတိုက်ရှိ အိုင်ယား(စ) ကျောက်တုံးကြီး (တက်ကြည့်ရန်)
 ၆၂။ ဂျော်ဒန်မြစ်ကို ဂါလီလဲပင်လယ်မှ ပင်လယ်သေထိလိုက်ကြည့်ရန်။
 ၆၃။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် ၊ (နိုင်ငံ ၃၀ သာသွားရန် ကျန်တော့သည်)

ရေဆင်းကူးမည့် ကန်ကြီးများ

၆၄။ ဝိတိုရိယအိုင် (အာဖရိက)
 ၆၅။ ဆူပီးရီးယားအိုင် (မြောက်အမေရိက)
 ၆၆။ တန်ဂန်ယီကာအိုင် (အာဖရိက)
 ၆၇။ တီတိကာကာအိုင် (တောင်အမေရိက)

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

၆၈။ နီကရာဂွါအိုင် (နီကရာဂွါ) (အလယ်အမေရိက)

အခြားစွမ်းဆောင်ရည်များ

၆၉။ အီးဂဲလ် ကင်းထောက်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ရန်။
 ၇၀။ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ရေအောက်သို့ လိုက်ပါရန်။
 ၇၁။ လေယာဉ်တင်သင်္ဘောပေါ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ဆင်းကြည့်တက်ကြည့်ရန်။
 ၇၂။ ရေယာဉ်ပျံ၊ မီးပုံးပျံ၊ ဂလိုက်ဒါတို့ မောင်းနှင်ပျံသန်းကြည့်ရန်။
 ၇၃။ ဆင်၊ ကုလားအုတ်၊ ငှက်ကုလားအုတ်နှင့် မြင်းရိုင်းတို့ စီးရန်။
 ၇၄။ ရေအောက်ပေ ၄၀ အထိ ရေငုပ်ဝတ်စုံမပါဘဲ ငုပ်ရန်၊ နှစ်မိနစ်ခွဲတိတိ ရေအောက်တွင် အသက်အောင့်နေရန်။
 ၇၅။ ၁၀ ပေါင် အလေးစီးသည့် ပုစွန်ထုပ်နှင့် ၁၀ လက်မ ရှည်သည့် ပင်လယ်ခရုကြီးများကို ကိုယ်တိုင်ဖမ်းရန်။
 ၇၆။ ပုလွေမှုတ်နှင့် တယောထိုးသင်ရန်။
 ၇၇။ တစ်မိနစ်လျှင် စာလုံးရေ ၅၀ နှုန်း လက်နှိပ်စက် ရိုက်ရန်။
 ၇၈။ လေထီးခုန်ကြည့်ရန်။
 ၇၉။ ရေလွှာလျှောစီး၊ နှင်းခဲပြင်လျှောစီးများ သင်ရန်။
 ၈၀။ သာသနာပြုအဖွဲ့နှင့် ခရီးလိုက်ပါရန်။
 ၈၁။ သဘာဝဗေဒပညာရှင်ကြီး ဖျန်မြူအာ သွားခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းများအတိုင်း လိုက်ကြည့်ရန်။
 ၈၂။ တိုင်းရင်းဆေးပညာလေ့လာ၍ အသုံးဝင်သေးသည့် အချို့ဆေးဝါးနည်းနာများ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရန်။
 ၈၃။ လူ အရောက်အပေါက်နည်းသော ဒေသများသို့ သွားရောက်၍ စူးစမ်းလေ့လာခြင်းနှင့် ဆေးဝါးကုသခြင်းများ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန် (ဆေးအကြံ့သင်တန်း တက်ခဲ့သည်။ ရှေးကျသော မျိုးနွယ်စုများအကြား သွားရောက်ကာ ဆေးဝါး

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)

ကုသမှုများအကြား သွားရောက်ကာ ဆေးဝါးကုသမှုများ ပြုခဲ့သည်။)
 ၈၄။ နာဗာဟိုနှင့် ဟိုပီအင်ဒီယန်းများအကြောင်း သွားရောက်လေ့လာရန်။
 ၈၅။ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ကြွက်၊ ကျားသစ်၊ တောင်အာဖရိက ကျွဲ၊ ဝေလငါး တို့အား ထူးထူးခြားခြား အမှတ်တရဓါတ်ပုံရိုက်ကူးရန်။
 ၈၆။ ခါးသိုင်းသင်ရန်။
 ၈၇။ ဂျူလျစ်ဆုသင်ယူရန်။
 ၈၈။ လေယာဉ်မောင်းသင်ရန်။
 ၈၉။ ရှိပ်ပရိတ် (ဒ) ပွဲတွင် မြင်းစီးရန်။
 ၉၀။ ကောလိပ်တွင် သင်တန်းပို့ချရန်။
 ၉၁။ ဘာလီကျွန်းမှ မီးသပြေဟ်ပွဲတစ်ခု သွားကြည့်ရန်။
 ၉၂။ ရေအောက်အနက်ပိုင်းသို့ စူးစမ်းလေ့လာရန်။
 ၉၃။ တာဇ်ရှပ်ရှင်ကားထဲတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရန်၊ (သည်ဟာကိုတော့ ကလေးတုန်းက အတွေးဟု သူ ယခုသတ်မှတ်ထားသည်။)
 ၉၄။ မြင်း၊ ချင်ပန်နီမျောက်၊ ချီတာကျားသစ်၊ အိုစီလော့ တောကြောင်နှင့် ကိုယ့်တေးဝံပုလွေတစ်ကောင်စီ ပိုင်ဆိုင်မွေးမြူရန်၊ (ချင်ပန်နီ နှင့် ချီတာ မရသေး)
 ၉၅။ အပျော်တမ်း ရေဒီယို အသံလွှင့်စက် ဖမ်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ရန်။
 ၉၆။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ရန်။
 ၉၇။ စာတစ်အုပ်ရေးရန် (နိုင်ငံခြားမြစ် ခရီးစဉ်အကြောင်း ရေးပြီး)
 ၉၈။ National Geographic မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးရန်။
 ၉၉။ ၅ ပေအမြင့်ခုန်ရန်။
 ၁၀၀။ ၁၅ ပေအလျားခုန်ရန်။
 ၁၀၁။ တစ်မိုင်ကို ငါးမိနစ်နှင့် အရောက်ပြေးရန်။
 ၁၀၂။ ကိုယ်အလေးချိန် ၁၇၅ ပေါင် ပုံမှန်ရှိရန်၊ (ယခုထိရှိဆဲ)
 ၁၀၃။ အိပ်ထဲ (sit-up) 200၊ ဆွဲတင် (pull-up) ၂၀ လုပ်ရန်။
 ၁၀၄။ ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ အာရဗီ ဘာသာများ သင်ရန်။

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

၁၀၅။ ကိုမိုဒိုကျွန်း (အင်ဒိုနီးရှား) တွင် ဖွတ်နဂါကြီးများ (dragon lizard) အကြောင်း လေ့လာရန်။
 ၁၀၆။ ဒိန်းမတ်ရှိ အဘိုး ဆော်ရင်ဆင်မွေးရပ်မြေကို အလည်သွားရန်။
 ၁၀၇။ အင်္ဂလန်ရှိ အဘိုး ဂျေဒါဒ် မွေးရပ်မြေကို အလည်သွားရန်။
 ၁၀၈။ ကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်းတွင် သင်္ဘောသားအဖြစ်လိုက်ပါရန်။
 ၁၀၉။ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်းကြီးကို အစအဆုံးဖတ်ရန်။
 ၁၁၀။ သမ္မာကျမ်းစာကို တစ်လုံးမကျန် ဖတ်ရှုရန်။
 ၁၁၁။ ရှိတ်စပီယား၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ဒ်ကင်း၊ သောရီး၊ ပိုး၊ ရူးဆိုး၊ ဘောကွန်၊ ဟဲမင်းဝေ၊ မတ်တိုနီး၊ ဘာရိုစစ်၊ ကွန်းရက်၊ တာလ်မေ့ချ်၊ တော်သတ္တိုင်း၊ လောင်းဖဲ ဝိုး၊ ကို(တ)(စ)၊ ဂုတ်တီးယားနှင့် အီမာဆင် တို့၏ စာများလေ့လာရန်။ (စာအုပ်တိုင်း အကုန်စင်မဟုတ်)
 ၁၁၂။ ဂီတဆရာကြီးများဖြစ်သည့် ဘတ်(ခ)၊ ဘောထိုးပင်၊ ဒီဘပ်ဆီး၊ အီဘတ်၊ မင်ဒဲလ်စွန်၊ လာလို၊ ရင်(မ)မကီး ကောဆာကော်ဆားကျော့ဖ်၊ ရက်(စ)ပီဂျီ၊ လစ်(Liszt) ၊ ရတ်ချ်မင်နီနော့ဖ်၊ စထရာပင်စကီး၊ တော့(ခ)၊ ချိုလ်ကျော့(ဖ)စကီး၊ ဟဒီတို့၏ ဂီတတေးသွားများကို အကျွမ်းဝင်အောင် လေ့လာရန်။
 ၁၁၃။ လေယာဉ်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ ထရက်တာ၊ လှိုင်းစီးဘုတ်ပြား၊ ရိုင်ဖယ်၊ ပစ္စတို၊ ကနူးလော့၊ မိုက္ကရိုစကုပ်၊ ဘောလုံး၊ ဘတ်စကက်ဘော၊ လေးမြား၊ နွားကျောင်းသားကိုင် ကြိုးကွင်းနှင့် ဘူမာရင်း၊ လက်ပစ်ဒုတ်ကောက်တို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်တက်ရန်။
 ၁၁၄။ ဂီတတေးသွားများကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ရေးသားရန်။
 ၁၁၅။ ကလဲဒ လွန်းတေးသွားကို စန္ဒရားဖြင့် တီးခတ်ရန်။
 ၁၁၆။ မီးနင်းပွဲကြည့်ရန်။ (ဘာလီနှင့် ဆူရီနမ် တွင်ကြည့်ရှုပြီး)။
 ၁၁၇။ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်ကို အဆိပ်ထုတ်ရန်။ (ခါတ်ပုံရိုက်စဉ် ဒိုင်းမွန်းဘက် မြွေတစ်ကောင်အကိုက်ခံရသည်။)
 ၁၁၈။ ပွိုင့်တူးတူး ရိုင်ဖယ်ဖြင့် မီးခြစ်ဆဲမီးညှိရန်။
 ၁၁၉။ ရုပ်ရှင်စတူဒီယို တစ်ခုသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်။

ထိန်လင်းသွင် (စာရိုက်)

၁၂၀။ ချီအော့(ပ) ပိရမစ်ကြီးကို တက်ကြည့်ရန်။
 ၁၂၁။ စူးစမ်းလေ့လာသူများကလပ်၊ စွန့်စားသူများကလပ်တို့တွင် အသင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်။
 ၁၂၂။ ပိုလို ကစားတက်အောင်သင်ရန်။
 ၁၂၃။ ဂရင်းကင်ညွန့်ချောက်နက်ဒေသ အတွင်း ခြေလျင်၎င်း၊ လှေစီး၍၎င်း ခရီးနှင်ရန်။
 ၁၂၄။ ရေချောင်းခရီးဖြင့် ကမ္ဘာ့ပတ်ရန်။ (လေးကြိမ်တိတိ ပတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။)
 ၁၂၅။ လကမ္ဘာကိုအလည်သွားရောက်ရန်၊
 (တစ်နေ့ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဆဲ)။
 ၁၂၆။ အိမ်ထောင်ပြုရန်၊ သား/သမီးမွေးရန် (ကလေးငါးယောက်ရှိသည်။)
 ၁၂၇။ ၂၁ ရာစုထိ နေထိုင်သွားရန်။ (၂၁ ရာစုအဝင်တွင် သူ့အသက် ၇၅ နှစ်ရှိလိမ့်မည်။)

[မှတ်ချက် ။ John Goddard ၏ ကိုယ်တိုင်ရေးသားချက်ကို ပြန်လည်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။] (ဖေမြင့်ဘာသာပြန်သည်)

မူရင်းစာအုပ်နှင့် မူရင်းစာအုပ်ပြုစုသူများ အကြောင်း

Chicken Soup for the Soul အမည်ရှိ မူရင်းစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူ Jack Canfield နှင့် Mark Victor Hansen တို့သည် အမေရိကန်ပြည်၌ ထင်ရှားသောစိတ်ဓာတ် မြှင့်တင်ရေး ပါရဂူများဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ပြုစုသည့် မိမိကိုယ်ကိုလေးစားယုံကြည် လူရည်လူသွေးမြင့်မားရေးနှင့် ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများမှာ အရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်များတွင်ပါဝင်ပြီး ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့မှ ထုတ်လွှင့်ရှိသည့်၎င်းတို့၏ ဟောပြောချချက်များမှာလည်း လူကြိုက်များလှသည်။ လူငယ်လူရွယ်များ၊ မိဘများ၊ ဆရာဆရာမများ၊ ဇနီးခင်ပွန်းများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ စသည့် ဘဝ ကဏ္ဍအသီးသီး တို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာနှင့်လုပ်ငန်းခွင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှု ဆိုင်ရာ စွမ်းရည်တိုးမြှင့်ရေး သင်တန်း အမျိုးမျိုးဖွင့်လှစ်သင်ကြားလေ့ကျင့်လျက်ရှိရုံမက၊ အမေရိကရှိ ထိပ်သီး ကုမ္ပဏီကြီးများ၊ လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွက်လည်း သီးသန့်အလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲနှင့် အထူးဟောပြောပို့ချက်များစွာကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်

ကိုလေးအောင် (ဒီဂိုင်း)

ပေးလျက်ရှိသည်။

Chicken Shoup စာအုပ်ပါအရေးအသားများကို နှစ်ခြိုက်သူများလွန်းလှသဖြင့်၊ အများ အလားတူ နှလုံးသား အဟာရဖြည့်တင်းပေးမည့်ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ စာညွန့်နှင့် ဘဝအတွေ့ကြုံ ပေါင်းများစွာတို့ကို ရှာဖွေစုစည်း ရေးသားတင်ပြ ပေးထားခြင်းဖြစ်ရာ နိုင်ငံတကာ၌ အကြီးကျယ်လူကြိုက်များ ထင်ရှားခဲ့သည်။ စောင်ရေပေါင်းသန်းချီရောင်းချရပြီး နိုင်ငံခြား ဘာသာအမျိုးပေါင်း ၂၀ ကျော်သို့ လည်းပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။

Chicken Soup စာအုပ်ပါ အရေးအသားများကို နှစ်ခြိုက်သူ များလွန်းလှသဖြင့်၊ အလား တူ နှလုံးသားအဟာရဖြည့်တင်းစာများ ဆက်လက်စုစည်းပြီး နောက်ထပ် Chicken Soup စာအုပ်တွဲများ စီစဉ်ထုတ်လုပ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ၌ ထုတ်ဝေပြီးနှင့် ထုတ်ဝေရန်ပြင်ဆင်ဆဲ Chicken Soup စာအုပ်ပေါင်းမှာ တစ်ဒီဇင်ခန့်မျှ ရှိသည်။ ယခုမြန်မာပြန်စာအုပ်ငယ်မှာ Chicen Soup for the Soul ပထမဆုံးထုတ်စာအုပ်နှင့် ၎င်းနောက်ထွက်သည့် A2nd Helping of Chicken Soup for the Soul တို့မှ ရွေးချယ်ကောက်နုတ်ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဖေမြင့် နှလုံးသားအဟာရ (ပထမတွဲ) ဤတွင်းပြီးပါပြီ ..

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအား အစဉ်လေးစားလျက်

MCM PDF
www.mmcybermedia.com

January - 2011

ထိန်လင်းသွင် (စာရှိက်)